سبيل

الكل في سبيل الحق

Sebil

herşey hak için

Siyası, edebi, tarihi haftalık gazete ● 15 Temmuz 1977
Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 28 Receb 1397
Vilâyet Han Kat: 3 Nu: 204 Cağaloğlu — İSTANBUL

SAYI: 81 / BEŞ LİRA / BİR DM.

Yeni ihtilâl lideri açıkladı:

«PAKiSTANDA ŞERÎAT HÜKÜMLERi TATBiK OLUNACAK!»

hükûmet kurulurken...

"nasılsanız öyle idâre olunursunuz!

Hadisi şerif"

OKUYUCU İLE HASBİHAL

Zindandan mektup...

Muhterem okuyucularımız; SEBİL Yazı Âilesi'nin en değerli bir rüknü olan Selâhaddin Eş Kardeşimizin mevkûfiyeti dolayısıyla islâmî efkâr-ı umûmiyenin ve hasseten bu zümrenin en şuûrlu kısmını teşkil eden SEBİL okuyucularının gösterdikleri alâka gözlerimizi yaşartmaktadır. Kardeşimize bizim vesâtetimizle gönderilen mektup ve telgraflar, ihtimâl sahâsında rekor teşkil edecek bir miktara bâliğ olmuştur. Bunları O'na «Paşakapısı Cezâevi - Üsküdar» adresiyle re'sen gönderilen ve Millî Gazete vâsıtasıyla takdim olunanlarla birarada mütalâa ederseniz tablonun ihtişâmı gözünüzün önünde daha bâriz bir sûrette tebellür eder.

Ayrıca Salı ve Perşembeden ibâret olan ziyâret günlerinde kendisine, 800 kişiden ibâret olan o cezâevi sakinlerinin hey'eti umûmiyesine gelenden daha ziyâde ziyâretçi gelmektedir ki, bu da —hiç şüphesiz— câmiâmızda matlup olan tesânüd nâmına iftihar edilecek bir keyfiyettir. O-nunla aynı fikir ve mücâdele mangasında bulunmak dolayısıyla bu alâka ve teveccühkâr davranışlara karşı vefakâr okuyucularımıza candan teşekkürlerimizi takdim ederiz.

Ancak; bu arada bir husûsu da belirtmek mecbûriyetindeyiz. Bâzı kardeşlerimiz —hiç şüphesiz bir hayırhahhâne bir hisle— re'sen harekete geçerek Selâhaddin Eş Kardeşimiz için maddi yardım toplama istikâmetinde bâzı teşebbüslerde bulunmaktadırlar. Bu hareket tarzının, iyi niyet eseri olsa bile, bizi son derecede yaraladığı ve SEBİL mensuplarının öteden beri hassâsiyetle korudukları prensiplere mugâyir bulunduğu bilinmelidir. Zirâ; SEBİL onun idealist mensupları, yola çıktıklarından beri karşılıksız birşey kabûl etmeme prensibini tâkibetmektedirler ki, bu husûsun sevgili okuyucularımızca çoktan anlaşılmış olduğunu sanmaktayız.

Bir kere, bir dâvâ adamının ismi ve bu isme âid itibarın, bir genç kızın bekâret ve iffetinden farkı olmadığı bilinmelidir. Hizmeti müessir kılan asıl âmillerden biri de, fâilin ismi ve şahsiyeti hakkındaki müspet intibâlardır. Hakk için mücâdele yolunu bir «nimet kapısı» olarak değil, bil'akis bir «külfet menbâı» kabûl etmiş ve bu yola öyle girmişizdir. Hiç şüphesiz, yardımda bulunmak isteyenlerin niyetleri hâlistir ve bu hareketleri, islâma mugâyir değildir. Ancak; biraz eziyete katlanmak yerine bunu bertaraf için başkalarına yük olmayı kabûl etmeye dâir bir mecbûriyet de yoktur. Üstelik bizim Selâhaddin Bey kardeşimiz'in mâlî bakımdan hiçbir sıkıntısı da mevcût değildir.

Mevcût değildir, çünkü, hayâtı debdebe ve ihtişam ile yaşamakta değildi ki hapishâne ile mütevâzı evi arasında kendisi için maddeten büyük bir fark ve mahrûmiyet mevzûubahs olsun. Geride bıraktıkları da, aynen kendisi gibi mütevâzı bir hayat sürdüklerinden, onların da hiçbir sûretle maddî muâvenete ihtiyaçları yoktur. Olsa da bu vazife evvelyetle SEBİL'e düşeceği cihetle o-nun imkânaları tükenmeden hiç kimsenin harekete geçmesine mahal yoktur. Keyfiyet bu sûretle bilinmeli ve aksine bir hareketin başta kahraman kardeşimiz Selâhaddin Eş olmak üzere, hepimizi tâmiri imkânsız bir sûrette yaralıyacağı kabûl edilmelidir. Bir mahrûmiyet varsa, o da sevdiklerinden ayrılmaktan ibaret olmak üzere sâdece ve dâhece mânevidir. Ancak, bu mahrûmiyetin Allah yolunda ortaya çıktığı düşünülürse, Cenab-ı Hakkın bunu hudutsuz ve tasavvuru imkânsız ilâhî ikramlarla karşılayacağı ve kazanç - kayıp tablosunda bir mücâhidin aslâ ve kat'a zararlı çıkmayacağı muhakkaktır. O'nun zindandan başyazarımız Kadir Mısıroğlu'na hitaben yazılmış olan mektubu da işte aynı hissiyat ve ricayı dile getirmektedir.

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi, âtıfeti, bütün saltanat ve ihtişâmıyla üzerinizde dâim olsun.

Sebil

11 Temmuz 1977
Sağırkapısı – Üsküdar

Muhterem ağabey,

Yûsuf makamındaki memnuniyetimiz, kardeşlerimizin hadsiz alâka, teselli ve taltifleri ile bizim şahsımıza teveccühüne medâr oldu. Allah cümlesinden razı olsun ve nefsimizi de bu alâkayla, razı olmadığı hallere düçar kılmasın...

Ağabey, kısaca şunu ifade etmek istiyorum: Hamdolsun, maddî ihtiyaçlardan müstağniyim. Buna rağmen ziyaretime gelerek fâkir'i mahcub eyleyen kardeşlerimizden bir istirhamım var. Getirdikleri hediyelerle sadece bizim koğuşu değil, diğer koğuşlardaki garibânın da ihtiyacını karşılayan, onları sevindiren, beni de mahzûz eyleyen kardeşlerimiz ayrıca para yardımında da bulunuyorlar. Bunu kardeşliğin bir nişânesi olarak kabul etmekle birlikte, bundan rencîde olduğumu da belirtmeliyim.

Ezcümle, -yanılmıyorsam- İmdat Kaya hoca ve arkadaşları tarafından gönderilen ve bir zamanı vâki halinde verilen 1.000 (bin) lirayı alırken derin bir acı duydum. Reddetseydim, bu sefer de onlar rencîde olacaktı, belki. Keza, kime aid olduğunu bilmediğim bir torba kağıdı içindeki meyvalarla birlikte de 100 (yüz) lira geldi.

Bu meblâğı burada, onlar adına; fukarâ-yı gurebâya veriyorum. İnşallah lâyık olduğu yerleri buluyordur. Ancak, fâkir'in bundan sonra yeni mahcubiyet nöbetlerine girmesini istemiyen kardeşlerime bu hususta gerekli ikazın lisan-ı münasiple hatırlatılmasını arz ile, bu kardeşliğe lâyık olmadığı iltifata gark eden Türkiye İslâm cemaatine kemal-i hürmetle selâmlar, muhabbetlerimi takdim ederim.

Selâhaddin Eş

Selâhaddin Eş kardeşimizin Başyazarımız Kadir Mısıroğlu'na zindandan yazıp gönderdiği kıymetli mektup...

ARZU

Şehirler sizin olsun dağları verin bana.
Allah yolunda ölen sağları verin bana.
Alın, yirminci asır alın hep sizin olsun
On dört asır öncesi «Çağ» ları verin bana!.

İSMAİL BAYRAM

ECEVİT'İN EN SON ATRAKSİYONU

başyazı

Kadir Mısıroğlu

TÜRK Milleti'nin nev'i şahsına münhasır dünya görüşüne dönmesi ihtimalinin. MSP'nin zuhuruyla gitgide daha fazla artması karşısında, dehşete kapılan Garp Âlemi, 5 Haziran seçimlerine tekaddüm eden günlerde CHP veya AP'nin tek başına iktidar ol...ceği veyahud da —hiç olmazsa— her ikisinin müştereken kuracakları bir hükûmetle idâre edilecek bir Türkiye hayâl etmişti. Buna dâir resmî veya gayri resmî beyân ve ifâdelerin Türkiye'de taşra gazetelerine kadar aksetmiş bulunduğu mâlûmdur. Tamamen siyonist baskılar altında düşünen ve hareket eden garblı idâreciler, bu iki partiye işte bu maksatla erken seçim kararı aldırmışlardı. Zira Türkiye ile Avrupa Ortak Pazarı arasındaki münâsebetler gibi Kıbrıs ve Yunanistan'a müteallik ihtilâfların da, ancak bu iki parti ile istedikleri gibi çözülebileceğine inanmaktaydılar.

İkisinden biri mutlaka iktidarda bulunmakla beraber bu husus maksadın husûlüne kâfi gelmemişti. Zira araya bir karakedi gibi MSP girmiş ve mezkûr mes'elelerin bu partilerce garblı efendilerin istediği biçimde halledilmesine mâni olmuştu. O halde, o bertaraf edilmeli ve her ne pahasına olursa olsun, Türkiye MSP'siz bir iktidara kavuşturulmalıydı. MSP, Türkiye'yi Avrupaya muhtaç olmaktan kurtarmaya müteveccih ağır sanâyi hamlesinin tâkibcisi ve Türkiye'yi yeniden İslâm Dünyasının lideri olmaya doğru götürmekte bulunması dolayısıyle garblılarca **«istenmeyen parti»** ilân edilmişti. Bir kısım ecnebilerle birlikte bazı müessir iş çevreleri ve büyük tirajlı Bâb-ı âli gazetelerinin MSP düşmanlığında birleşmeleri hep aynı temel sebeplerden doğmaktaydı.

Seçim neticelerinin AP veya CHP'den herhangi birisine tek başına iktidar olma imkânını vermemesi, garblı efendilerle bunların Türkiye'deki âletlerini büyük bir çıkmaza sokmuştur. 5 Haziran'dan bu yana bu çıkmazdan kurtulmak için çeşitli çırpınış ve hırçınlıklara şâhid olmaktayız. Önce Türkiye'de seçimleri öne aldıran siyonist - materyalist baskı gruplarının bir numaralı arzularının gerçekleşme imkân ve ihtimalleri arkasında koşulmuştur. Bu, seçimlerden itimad reyi almaya yetecek bir çoğunlukla çıkamamış bulunan CHP'nin tek başına iktidar kılınabilmesi idi. Bu maksadla şartların nasıl zorlandığı ve başka partilerden Ecevit'i destekleyebilecek muhayyel şahısların, nasıl birer **«vatan kurtaran arslan»** gibi ilân, tahayyül ve taharrî edildiği mâ'lumdur.

TBMM'de 214 sandalyeye mâlik bulunan CHP'nin mâlum sûrette hezimete uğrayarak **«tek başına iktidar olma»** imkânını kaybetmesi üzerine bu defâ AP'nın tek başına iktidar olmasının gerçekleştirilmesi arkasında koşulması beklenemezdi. Zira bu parti TBMM. de ancak 189 sandalyeye mâlik bulunduğuna göre eksiğini tamamlaması imkânının —bilhassa CHP'nin giriştiği tecrübeden sonra— olmadığı meydanda idi. Bu yüzdendir ki; AP Umûmî Reisi hükûmet kurma vazifesi kendisine verilince —Ecevit'e nazaran daha akıllıca ve realist davranarak— tek başına hükûmet olma gayret ve heveslerine kapılmamıştır.

Gerçi Ecevit'i —mâlum hayalperestliğine rağmen— ümidlendiren bir takım sebebler vardı ki, bunlar Süleyman Bey için vârid gözükmemekte idi. Bir kere, itimad reyi için matlub olan asgariye çok yakın bir sayıda milletvekilliğine sâhib bulunmakta ve bu eksikliği telâfi hususunda onu ümide sevkeden birtakım desteklere mâlikti ki, bunların başında, seferber olmuş gözüken ve siyonist baskılar altında bulunduğu mâlûm olan bâzı büyük iş çevreleriyle ayrı durumdaki yüksek tirajlı bir kaç Bâb-ı Âli gazetesi gelmekteydi. Hakikaten bunların ortalığı velveleye veren ve amme vicdânına büyük bir baskı teşkil eden faaliyetleri sonunda, sâir partilerden Ecevit hükûmetinin adedi eksikliği gidererek itimad rey'i verilmesini sağlayacak miktarda destek bulacağı intibâı o ölçüde uyandırılmıştır ki; hemen hemen bütün partiler, mensublarını âdeta bir polis tâkibi altında muhafaza etmeye mecbûr kalmışlar ve bu muhafaza edişle de, Ecevit'in hergün bir yenisini inşa etmeye alışık olduğu hayal şatolarını bir kere daha yıkabilmişlerdir. CHP ve AP'den herhangi birisinin tek başına iktidar olma imkânı kalmayınca, bu partiler üzerindeki müessiriyeti artık zâhire çıkmış bulunan garplı efendilerce ikinci derecede matlûba muvafık olan bir şık olarak CHP - AP koalisyonunun düşünülmesi gerekmez miydi?! Ancak bu iki partinin aralarındaki temel fikri yakınlığa rağmen, kendi efkâr-ı umûmiyelerinde, birbirlerinin zıddı oldukları hususunda bir zehâb husûle getirdikleri mâlumdur. Bu sebepledir ki, birlikte hükûmet teşkil etmeleri, kendilerine rey veren kitlelerde bir takım aksülâmellere sebeb olması ihtimalinin doğurduğu endişelerle meşbûdurlar. Bu yüzdendir ki, garblı materyalist - siyonist güçlerle onların dâhildeki baskı gruplarının zorlamasına rağmen, başlangıçtan beri kendilerine müstakbel seçim şansları yönünden pahalıya malolmak ihtimali bulunduğu için birlikte hükûmet olmayı arzu etmiş gözükmemişlerdir. Hatta Ecevit, bu istikamette normal nezâket kâidelerini bile çiğneyecek derecede ileri gitmiştir.

Gerçekten kendisine hükûmet kurma vazifesi verildiğinde AP ile görüşmeyeceğini sarâhaten beyân etmiş, sonra da sırf Reis-i Cumhûrun arzusunu yerine getirmek maksadıyla hareket ettiğini belirtmeyi de ihmal etmiyerek, Süleyman Demirel'le sûreta kısa bir görüşme yapmış, ancak bu görüşmede de —hayalperestliği sebebiyle tek başına hükûmet olabileceği ümidini henüz muhafaza etmekte olduğu kanaatiyle— ona bir CHP - AP koalisyonundan bahsetmemiştir.

Hal böyle iken, Ecevit'in, tam da bir AP - MSP ve MHP koalisyonunun gerçekleşme şansı belirdiği bir sırada, âdeta pişmiş aşa su katmak kabilinden, partisinin dün görüşmekten bile müstağnî davrandığı AP ile koalisyon yapabileceğini bildirmesi bunlar arasındaki temel yakınlığı bilenlerce şaşırtıcı olmamıştır. Bu safhada müzakere hâlinde bulunduğu müstakbel ortaklarıyla arasını açabilecek ve CHP ile de pazarlıkta anlaşamadığı takdirde bıraktığı noktaya dönmesi de imkânsızlaşacak olan Demirel de böyle bir yakınlaşmayı acaba niçin benimsememektedir?! Bizce biraz CHP'nin samimiyetine güvenememekten ve biraz da böyle bir beraberliğin müstakbel seçim şansına vereceği zararlardan dolayı.. Ancak bu tavrıyla ve bir kısım çevrelerin husûmetini celbederken, kendi kitlesini de **«CHP ile uzlaşmaz bir muhâlif»** olmanın görüntüsüyle bir kere daha fetheylemektedir.

CHP —aşağı yukarı— 1950 yılından beri iktidar olamamanın sıkıntısı içindedir. İktidarın nimetlerinden istifâde edemeyen bir takım grupların baskısı altında bulunan Ecevit, bu son atraksiyonu ile her ne pahasıyla olursa olsun iktidar olmak mecbûriyetinde bulunduğunu, aksi halde bir müddetten beri iktidar olma ümidlerinin sırasıyla kapatılan çatlakların yeniden ortaya çıkması ve büyümesi ihtimali olduğunu ortaya koymuştur. Ecevit hiç şüphesiz,

(Devamı 15. Sayfamızda)

Yakın tarihimizde **Meçhûl kahramanlar**

Trabzon Meb'usu Şehid-i Muazzez

ALİ ŞÜKRÜ BEY

«Müdde-i târih ve vatandır!..»
Ali Şükrü Bey

Bursa'nın sukutu üzerine Meclis kürsüsü siyah örtü ile örtüldü

Kadir Mısıroğlu

24

HAKİKATEN, Bursa'nın Yunan işgâl ve istilâsı altına girdiği husûsundaki haber memleketin her tarafında bomba gibi yayılmış ve umûmî bir infiâle sebeb olmuştur. Bu infiâlin en şiddetli bir sûrette cereyan edeceği sâha da hiç şüphesiz T.B.M.M. olacaktı.

10 Temmuz 1336 (1920) Cumartesi günkü celsede «Trabzon Meb'usu Hâmid Bey'le arkadaşlarının Bursa'nın Yunanlılar tarafından işgâli dolayısıyla celsenin yirmi dakika tatil edilmesine ve riyâset kürsüsünün bir pûşîde-i siyah (siyah örtü) ile örtülmesine dâir» bir takrirleri olduğu bildirilmiş ve bu takrir celseyi idâre etmekte bulunan ikinci reis Celâleddin Ârif Bey tarafından okunmuştur.

31 imzayı ihtivâ eden bu takrir, harâretle alkışlanmış ve ittifakla kabûl edilmiştir. Bunun üzerine reis riyâset kürsüsünü siyah bir örtü ile örttürmüş ve celseyi yirmi dakika tâtil etmiştir (62).

Yeniden açılan celsede birçok takrir meyânında «Burdur Meb'usu İsmail Suphi Bey'in Bursa'yı işgâl eden Yunanlıların yaptıkları mezâlim ve fecâyiin (faciâların) her tarafa neşrine dâir «bir takriri de bulunduğu görülmüştür.

Okunan bu takrir üzerine müzâkere açılmış ve meb'uslardan pek çoğu söz alarak Bursa'da Yunan askerlerinin sivil halka karşı irtikâb ettiği alçaklıkları uzun uzun anlatmışlardır. İlk olarak söz alan takrir sâhibi **İsmail Suphi Bey** uzun ve acıklı konuşmasını şu sûretle nihâyete erdirmiştir:

«Yunanlılar Bursa'ya giryorlar, **eşrâfı Ulu Câmi caddesine diziyorlar. Siz Bursa'yı bizden zaptettiğiniz zaman bizden şu kadar kız aldınızdı, onları bize vereceksiniz, diyorlardı. O kadar kız alıyorlar ve bunları palikaryaların kollarına vererek eşrafın önünden geçiriyorlar. Sonra efendim, bizim en nefis, en mukaddes mâbedimizi, bütün cihânın hayrân olduğu ve bir hücresinin Ayasofya'yı yaptıracağını söyledikleri o mâbed-i nefisemizi telvis ediyorlar (kirletiyorlar). Bombalarla tahrib ediyorlar. Hiçbirşeyi affetmiyorlar. Efendiler, Nilüfer Sultan'ın kabrini, vaktiyle sen bir Türk'e vardın diye yedi asır evvelki vak'ayı affetmeyerek bombayla atıyorlar. Bu, efendiler, cephe gerisinde kalacaklar için ibret olmalıdır. Efendiler, Bursa dört gün evvel uyanıklık göstermiş olsaydı dört tabur asker teçhiz edebilirdi. Bursa nasılsa gaflet gösterdi. Binâenaleyh her tarafa bağıralım: Sivaslılara, Kastamonu'lulara, Ankara'lılara, Konya'lılara, işte diyelim efendiler, işte düşman budur. Düşman ne yapıyor, görünüz ve ona göre hazırlanınız.**

Garbın cebin-i zâlimi (korkak zâlimi) affetmedim seni,
Türk'üm ve düşmanım sana, kalsam da bir kişi
Bu, bizim şiârımız olsun dâima» (Alkışlar) (63).

Bundan sonra daha birçok kimse söz alarak bu faciâlar üzerinde konuşmuş ve müteakiben «Konya Meb'usu Refik Beyle (Koraltan) arkadaşlarının Müdafaayı Milliye Teşkilâtının bir an evvel takviyesi husûsunda alınacak tedâbirin (tedbirlerin) bir celse-i hafiyede (gizli celsede) müzakeresine dâir takriri okunmuş ve müzâkereye konulmuştur.

Takrir, yirmi bir imzalı olduğu için dahilî nizamnâme gereğince celsenin gizliliği kat'ileşmiş olduğundan bu husûsun ikinci reisçe beyan edilmesi üzerine mes'ele karara iktirân eylemiştir.

12 Temmuz 1336 (1920) Pazartesi günkü celsede «Diyarbekir Meb'usu Kadri Bey'in cephelere teftiş için birer hey'et gönderilmesine dâir takriri okunmuş ve kabûl olunmuştur. 12 Temmuz târihli celsede yine Konya Meb'usu Refik Bey'in gizli celse yapılması husûsundaki takriri müzâkereye konulmuştur. Söz alanlar, Bursa facialarından, ordunun durumundan uzun uzun bahsederek gizli celsenin yapılması husûsunda temennilerde bulundular.

Hatipler arasında Bursa facialarını bizzat görmüş bulunan Mahmud Celâl (Bayar) Bey'in sözleri Meclis'i heyecan ve teessüre garketmiştir.

Müteakiben söz alan İsmet Bey (İnönü) askeri durum hakkında ileri sürülen tenkidleri cevaplandıran uzun bir konuşma yapmıştır.

İnönü'nün konuşmasından sonra celseyi idâre eden ikinci reis Celâleddin Arif Bey'in müzâkerenin kifâyeti hakkında bir takrir bulunduğu husûsunu beyan etmesi üzerine Ali Şükrü Bey yerinden:

«— Bu hallolunmalıdır bu akşam» (64) diye bağırmıştır.

Cereyan eden münâkaşalar sonunda müzâkerenin kifayeti kabûl olunmayıp, mes'elenin ertesi gün de münâkaşasına devam edilmesi kararlaştırılmıştır.

Refik Bey'in istizaha (güven oyuna) müncer olan takririnin o günkü müzâkeresi münâkaşalı ve heyecanlı başlamış ve ilk söz alanlardan biri olan Ali Şükrü Bey merhum, reisin dâveti üzerine şu konuşmayı yapmıştır:

«ALİ ŞÜKRÜ Bey (Trabzon) — Efendim, zannediyorum ki, hâdisat-i ahire (son hâdiseler) Meclis'i, fevkalâde bir hâle dûçar etti. Her halde gerek icrâ hey'eti olsun, gerek hey'et-i muhteremeleri olsun, ifrattan, tefritten, kendimizi kurtaramıyoruz. Dün yapılan müzâkerede, orta yerde bir takrir vardır ve birisi takriri izah ederken birtakım teferruata girdi. O teferruat tabii takririn icâbatından idi. Müdafaa-i Milliye mes'elesi idi ve o Müdafaa-i Milliye mes'elesini hallederken birtakımları yine bu mesâille (mes'elelerle) alâkadar olan vekâletlere biraz dokundu. Binaenaleyh onları ikiye ayırmak mes'elesi mevzuubahs değildir (Ali Şükrü Bey merhumun bu fikri ileri sürmesinin sebebi celse açıldığında ilk olarak söz alan M. Kemâl Paşa'nın böyle bir teklifte bulunmuş olmasıydı.) Bendeniz dünkü müzâkerenin devamı şartıyla buna devam edeceğim, Nokta-i nazarımı ispat edeceğim. Müsaadenizle..

REİS-İ SÂNİ BEY — Müsaade buyurun, Meclis karar vermiş ve ayırmıştır.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — Tenkid için de hiçbirşey diyemem, takrire âiddir. Takrir, müteferridir. Verilen izahat başka birşey değildir. Onun hâricinde değildir.

REİS-İ SÂNİ BEY — Hayır efendim, Takrirde sorulan istizahı tamamiyle izah eylediler. Onların neden ibâret idüğü malûmdur.

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Trabzon) — Hârice çıkarsam o zaman söylersiniz. Bir def'a Müdafaa-i Milliye Vekâleti vazifesini ifa etmedi, denildi. Nefsülemirde (gerçekte) bu ittihamı doğrudan doğruya vârid görmüyorum. Çünkü daha orta yerde Müdafaa-i Milliye Vekâleti'nin faaliyeti zamanı iki aya yahut üç aya münhasırdır. Sonra vesâitimiz (vasıtalarımız) malûmdur. Dün Erkânı Harbiye-i Umûmiye Reisi İsmet Bey'in söylediği veçhile, celse-i aleniyede (açık celsede) söylenemeyecek bâzı esbâb (sebebler) ve mesâil (mes'eleler) vardır ki, maalesef kısmen söy-

lenmiştir. Bu eshap dolayısıyla Müdafaa-yı Milliye Vekâletini lâyıkıyle tenkid edip ne için şunu yapmadınız diyemeyiz. Çünkü o da bize, ne için vermediniz, diyebilir. Bunun ne olduğunu tasrih etmeyeceğim. Tabii anlamışsınızdır.

Yalnız bunu böyle demekle beraber Müdafaa-i Milliye Vekâleti veyahut Erkânı Harbiye Riyâseti tamâmiyle vazifesini ifâ etmiştir, diyemeyeceğim. Çünkü arkadaşlar, devâiri intihabiyelerine (seçim bölgelerine) gitmiştir. Bendeniz de Bursa tarafında bulundum. Ve Bursa tarafındaki hâdisâtı (hâdiseleri) reyelayn (gözümle) gördüm. (Halledildi sesi). Kim diyor halledildi?

DR. MAZHAR BEY (Aydın) — Takrirle alâkası yoktur efendim. (Devam, devam sesleri)

ALİ ŞÜKRÜ BEY (Devamla) — O vekayiin (vak'aların) şâhidi olmak itibariyle gördüm ki; vesâit her ne ise maatteessüf matluba muvafık bir şekilde kullanılmamış. Bunu görmeye, asker olmaya erkân-ı harbi olmaya lüzum yoktur. Bendeniz şahıstan, kumandandan, isimden bahsetmiyorum. Yalnız şunu arzetmek istiyorum ki: Bursa hey'et-i umûmiyesiyle, ahâli tabii bihaber, memûrin-i mülkiye ve askeriye on — on iki gün meçhûliyet içinde kalmıştır. Düşmanla temas yok, düşmanın nerede olduğu bilinememiştir ve bunu temin edecek vesâit varken başka tarafa gönderilmiştir. Sonra, cephede çözülen, yine bunun tafsilâtına girmeyeceğim, cephede fedakârâne müdafaa ettikten sonra gelen efrâdı muntazama ve nizâmiye ve Kuva-yı Milliye efrâdı hiçbir yerde tevkif edilip tahşid edilmek (yığınak yapılmak) teşebbüsüne mâruz kalmamıştır ve bunların bu şekilde kalıp çekilmesi, Bursa'nın ve civarının tamâmiyle Kuvve-i mâneviyesini kırmış ve halk gâyet tabiî olarak çekilmiş ve müthiş bir burûdet (soğukluk) hâsıl olmuştur. Maatteessüf bir tek Rum veya iki kişi vazifei milliyesini kendince ifâ ediyor, telgraf ve telefon hatlarını kesiyor, Teres ile muhâbere edilemezse, düşman girmiştir, deniliyor. Düşmanın nerede olduğunu kimsenin bildiği yok. Binâenaleyh eğer işittiğim sahih ise, orada bulunan ve vaziyeti idâre etmek mecbûriyetinde olan zevat bu vak'adan sonra tekrar iş başında ibka edilirse ondan sonra biz Müdafaai Milliye Vekâleti'ni tahtie edebiliriz (suçlayabiliriz), sual edebiliriz de. Bizim bugünkü devrimiz, devr-i intibah olmak lâzım gelir. Çünkü orta yerde bir hakikat var. O da memleketin vesâit ve icâbatına göre müdafaa edilmemesidir. Bu müdafaada ihmâl ve tekâsül edenler tabiidir ki, «işbaşında bulunanlardır. Hiç şahıs mevzûubahs etmiyorum. Bunlar sual edilmezse o vakit biz bunu isti-

(Devamı 15. Sayfamızda)

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMİ

Evet, Allaha inanılıyor mu?

BÜTÜN buhranların temelinde Allâh'a imansızlık yatıyor. Bu hüküm pekçok ferdin kabûl etdiği bir doğru olmakla beraber, idrâk edilişindeki derinlik nedense pek sathî...

Bütün buhranların temelinde Allâh'a imansızlık yatıyor derken, bu buhranların zişuur mahlûkâtdan olan topyekûn beşeriyete âid bulunduğunu, bilmeyiz tasrîhe lüzum var mıdır? Bugün dünyânın neresine bakarsanız bakınız, insanoğlu kalben, lisânen ve fi'len birbirini yiyor. Hayat pahalılığı, gizli ve açık soygun, resmî veya husûsî vurgun, anarşi, darbe, politik ahlâksızlıklar ve hertürlü rezâlet, artık pek o kadar aksülamel de görmüyor. İnsanlık bir başıboşluk ve bir başıbozukluk istikametine dönmüş gidiyor. Gözboyamanın ve beşeriyeti aldatmakla vazifelilerin yegâne bildiği nakarât ise, aya çıkmakda zirvesini bulan bir teknik irtifa... Tabii fikrî ve rûhî işleyişden mahrûm kalabalıklar ise, bu beyin şartlandırmalar önünde yegâne teselliyi, tekniğin oyuncaklarını ele geçirmekde arıyor. Veya bir başka ta'birle, teknik icatların işgâline uğratılan ademoğlu, fikrî ve rûhî melekelerini işletme fırsatından mahrûm yaşatılıyor... Teknik, sür'ati arttırdıkça, dünyâ küçülmekte; ve insanlık, hissetmediği esâret kalıpları içinde, neredeyse dondurulup bırakılmak istenmektedir. İşin en acı yanı da, beşeriyete bu gerçek manzarasını göstermemek için, icrâ edilmiyen göz boyama bırakılmıyor. Ve bilakis, insanoğlu bugün öylesine bir beyin şartlandırması altında kıskaca alınmışdır ki, topyekûn menfîleri müsbet, ve müsbetleri de menfî telâkkî etmenin mecbûru yapılmış sayılabilir.

Unutmamalıyız ki, küçülen dünyâ ile berâber insanlığa mahsus kıymetler de o nisbette küçülmüş, neticede de, maddeye müştak bir kalabalıklar dünyâsı elinde, huzûr ve sükûn kalmamışdır.

☆ İşte biz diyoruz ki, Allah'a îmân, bütün başıbozuklukların ve binnetice bunca itişip kakışmanın karşısına birtek kumanda merkezine bağlılık olarak çıkışdır; ve böylece de, her mes'elenin her mes'ele ile âhenk içinde bulunduğu bir tek nizâma itaat ediş... Bir ma'nâda beşer arasındaki çekişme, nizâm çekişmesidir. Ancak bu nizamların tamamı da beşer menşe'li olduğundan, biribirleri ile rekâbet ve çekişmeden hâli olamıyorlar. Biribirlerine üstünlük taslama ve çekişme, beşer elindeki nizamlar arasından kalkmadıkça, huzûr ve sükûna kavuşmayı ümit etmek muhaldir. Bunun da tek çâresi, sultayı, Allah'ın yaratdığı insana değil, insanı yaratan Allâh'a vermek... Bu takdirde, nizamlar arası üstünlük taslama ve çekişme, ortadan kalkmış olacakdır. Çünki nizamlar, ortağı, şeriki ve nazîri kalmıyan birtek nizama ircâ edilmiş olacak; ve beşer için, kendisinden daha mükemmel bir nizam düşünülemiyen nizama, teslîm olunmuş demekdir.

İşte Allah'a îmân, sultayı verecek kaynak, merci, kudret ve irâde olarak, sâdece ve yalnız, Allâh'ı görme hâli... Her zaman ve mekânda mutlak hâkimiyyet, Allah'a âiddir diyebilme... Zihin ve kalbin, bu istikâmette, şuurla işleyişi...

Allah'a îmân işte budur. Biribirlerini demokrasiye, şefokrasiye, lâikliğe, putperestliğe, insanperestliğe, ve sâireye inanmamakla suçlayanlar, evvelâ Allah'a inansalar çok iyi ederler. Allah'a inanır olmak için, «Allah'a inanıyorum!» demiş olmak aslâ kâfî değildir. Allah'a iman varsa, her zaman ve mekândaki hâkimiyyetin Allaha has olduğuna şehâdeti vesîkalayan bir söz ve fiil manzumesinin ortaya çıkması şart olur. Bu söz ve fiil manzumesine, hangi tanınmış idâreciler veya başkaları sâhibdir?. Siz, biribirlerini, demokrasiye inanmamakla suçlayan meşhurlardan hangisine rastladınız ki, bu suçlamanın onda biri kadar da, biribirlerini Allah'a inanmamakla suçlamış olsunlar!

Allah'a îmân vicdan işidir demek hiçbirşey halletmez... Demokrasiye imanla Allah'a îmân merkezleri, insanda farklı yerler midir? Bir insan bir şeye nesi ve neresi ile inanıyorsa, başka herşeye de gene osu ve orası ile inanacakdır...

Karşılarındakilerin Allah'a îmânı için «bilemeyiz bu bir iç işidir!» diyenler, acaba karşılarındakilerin demokrasiye, şu veya bu ilkelere ve ülkülere inanlarını nasıl biliyor; ve bu hususlarda iddialı suçlamalara nasıl girişiyorlar? Elbette ki söz ve fiillere dayanarak. Demokrasiye îmân veya îmansızlıkda, söz ve fiiller delil oluyor da, Allah'a îmân veya îmansızlıkda neden olamıyor?.

☆ İşte görüldüğü gibi, korkunç bir gözboyama ile Allah'a imansızlığın hasır altı edilişi karşısındayız. Kapitâlizmiyle, sosyalizmiyle, işte bir sürü hasır, ve onlarla güme giden îmanlar!.

Allah'a inanılıyorsa, başkasına kulluk yapılamaz. Demokrasiye inanışın meczupları, acaba Allaha ne zaman inanacaklardır? Hem demokrasiye kulluk, hem Allaha kulluk deniyorsa, hiç değilse demokrasi ilkeleri dedikleri kadar, Allah ilkeleri desinler, diyebilsinler!. Diyemezler, çünkü denilemez.. Demokrasi demokrasidir. Demokrasi, demokrasi kalabilmek için Allah'a tehammül edemez... Allah'a sultayı vermek, yani Allah'a îman ise, nâmütenâhî kerre böyle şerik, ortak ve nazîr istemez.

Yaşadığımız vasatta Allah'a inanılıyor mu?

Dünyada kimler, hangi büyükler, hangi meşhurlar Allah'a inanmışlardır?. Hangi liderler, hangi reisler, hangi devlet büyükleri, hangi kumandanlar, hangi parti başları, hangi mahkemeler, hangi düzenler, hangi ideolojiler?

Dünyadaki buhranların temelinde Allah'a imansızlık yatıyor. Allaha îman, tepeden tırnağa herşeyin birtek ve aynı kumanda merkezine bağlanması; ve binnetice nizamın tahakkuku demek... İnsan için en mühim mes'eleden bahsetdik.

163'ün pençesinde, cezaevinde 3'üncü hafta

İSLÂM ORTAK PAZARI

S. Muradbeyli

AVRUPA İslâm Konseyi'nin Londra'da tertip ettiği İktisadi Konferansların sonuncusu geçtiğimiz günlerde sadece dünya müslümanları arasında değil, dünyanın diğer iktisadi ve siyasi bloklarında da heyecan meydana getirdi.

Çünkü Prof. Nevzad Yalçıntaş hoca'nın verdiği konferans İslâm Ülkelerinden gelen temsilciler tarafından müsbet bir havayla ve hayırlı bir tasavvur olarak hüsnü kabûl gördü. Keza Prof. Korkut Özal'ın bu tasavvur gerçekleştirilmeden fiilî olarak da böyle bir Ortak Pazar'ın teşekkül ettirilebileceğine dair canlı misalleri gözler önüne sermesi meselenin aslında inançlı bir teşebbüsle gerçekleştirilecek çapta kolaylıklar arzettiğini ortaya koydu.

Varsın, kozmopolitler **«Eyvah, Türkiye İslâmcıların kıskacına düşüyor!»** diye **feryâd** etsin; varsın, AET'nın içimizdeki piyonları, bir zamanların **«millî damat»** ları, **«AET'nin, müslümanları soymak için yahudiler tarafından kurulmuş bir tezgâh»** olarak nitelendirilmesinin acısını yüreklerinde hissetsinler; varsın, Türkiye'nin en iyi ve ahlaksız, ve yahudi kontrolünde olan gazetesinden **«Erbakan kafası'nm Türkiye'yi Batı'dan koparıp, ilkel hayat gruplarına itmekte olduğunun»** vaveylâları yükselsin... Evet, hamdolsun ki, düşe - düşe, tokezliye - tökezliye de olsa her engelde gözümüzdeki perdeler daha bir kalkıp dünya müslümanlarının uyanışı hareketi üst seviyelerde sergilenmeye, devletleri ele geçirmeye doğru şûurlu bir gelişme kaydetmeye başlamıştır. Müslümanlar artık İslâmdışı ideolojilerin karşısında son yüzyılın meskenet ve mezelletinden giderek bir silkiniş içinde ayağa kalkmaya, beynelmilel dalaverelere karşı mukabil silâhlar icad etıne zarûretinin hayatiliğini kavramaya başlamışlardır.

Çok uzaklarda değil, henüz on sene öncelerde en temiz duygularla toplanan İslâmlararası toplantılar ideolojik sabotajcılar tarafından hedefinden saptırılıyordu. Cezayirli fikir adamı merhum **Mâlik bin Nebî** buna bir güzel örnek göstererek; **«1968'de, Paris'te müslüman işçiler bir toplantı tertib ettiler. Meselelerine müslümanca bakıp, çareler arayıp, İslâm dayanışmasına müncer olacak çalışmalar yapılacaktı. Ama, İslâm - dışı ideolojilerin ajanları bu konferansı sabote edeceklerdi, etmeliydiler. Bunu temin etmek için konferansa şeref müsafiri olarak** «Avrupa'nın üzerine doğan İslâm güneşi» **isimli meşhur eserin yazarı olan Alman kadını Sigrid Hunko'yi dâvet ettirdiler. Sigrid Hunko bir konuşma yaptı, iki saat kadar.. Müslümanların mazideki parlak medeniyet ve mefahirlerinden öylesine bir heyecanla bahsetti ki, bu konuşmadan sonra konferansta günün âcil çözüm bekleyen meselelerine eğilecek mecâl kimsede kalmadı!»** der.

Evet hamdolsun ki gayri, müslümanlar mutantan, mâziin tefahurlarıyla oyalanmıyorlar, histen çok **imanla yedilen akla göre** meselelerine çözümler arıyorlar. İşte bunlardan birisi de son Londra konferanslarıdır.

Dünya müslümanları aktedilen her toplantıdan sonra hatalarını daha çok görüyor, İslâm kardeşleriyle karşılıklı işbirliğinin gereğine daha çok inanıyor, hazırlanan tertipleri daha bir şûurla bozuyorlar.

Prof. Yalçıntaş, **AET'nin, dünya ticaretinin beşte ikisini elinde tutmakla böbürlenip gövde gösterisi yapmaması karşılık olarak, islâm ülkelerinin dünya petrol rezervlerinin üçte ikisine sahip olmasının dahi başlı başına iktisadi istiklâl mücadelesine temel dayanak olabileceğini söylemekte,** İslâm ülkelerinin 1970'deki toplam ithalâtının 16 milyar dolar iken 1975'de 80 milyara; aynı dönemdeki ihracatın ise 21 milyar dolardan 115 milyara yükselmesine dikkati çekmekte, dış ticaret fazlalığının ise, ileri derecede sanayileşmiş ülkelerin ekonomilerinin canlı tutulmasında kullanılmaktan başka bir işe yaramadığını söyleyerek, dünyanın en yoksul ülkelerinin de yine müslüman ülkeler olduğu gerçeğinin üzerine müştereken eğilmek çağrısı yapmaktadır.

Gerçekten de meselâ, Kuveyt ve Suudî Arabistan gibi ülkeler kişi başına düşen millî gelir bakımından dünyanın en zengin ülkelerinden iken (ki, yıllık 8 bin dolar civarındadır), meselâ bir müslüman ülke olan Mali'de fert başına düşen **yıllık gelirin** 53 dolar, Afganistan'da 68 dolar, Pakistan'da 80 dolar civarında olduğu bilinmektedir. Türkiye'de ise bu rakam 1976 rakamlarına göre 1020 dolar civarındadır. Bu kadar derin dengesizliklerin acısını hissetmiyen bir müslüman kişi veya devlet, kendisini İslâm'a izâfe etmekten hicab duymalıdır.

Bunun için Prof. Yalçıntaş hoca kapitalist Batı'nın AET ve ÇUŞ (çok uluslu şirketler), komünist Doğu Avrupa'nın COMECON gibi İktisadî teşkilâtlarının karşısına İslâm dünyasının da bir İSLÂM ORTAK PAZARIyla, bir iktisadî bütünlük içinde ortaya çıkmasını teklif etmektedir. Bu iktisadi birliğin ileride siyasî bütünleşmeyle neticelenmesi dahi mümkün olabilir. Yeter ki, müslümanlar inançlarının şuuruna erip, bu şûurun sevki istikametinde gerekli olan herşeyi yapmaya, azmetsinler.

Ancak böyle bir azimdir ki, İslâm ülkelerinin idarelerine çengel atmış yabancı ideolojilerin tasallutlarını kırıp, müslümanlar arası yakınlaşma ve bütünleşmenin semeresinin, devşirilmesine imkân hazırlar. Nitekim, Prof. Korkut Özal'ın da Londra konferansında haklı olarak yakındığı gibi, **Orta Doğu İslâm ülkeleri, buğdaylarını dahi Türkiye'den doğrudan doğruya almak yerine, Avrupalı tüccarlara komisyon ödeyerek** almaktadır. Keza, meyva ve sebze ihtiyacı ve sınai mamûller bakımından da aynı büyük oyunlar oynanmakta ve kendı kendme büyük ölçüde yetecek tabii zenginliklere sahip İslâm ülkelerinin daima başkalarına muhtaç kılınmasını temın edecek beynelmilel entrikalar devam ettirilmek istenmektedir, ama memnuniyetle görmekteyiz ki, müslüman münevverler de artık inançlarının şeref ve haysiyeti üzerine bir umacı gibi abanan emperyalist hamlelere karşı çağırı en güçlü karşı çıkışlarını ortaya koymaktadırlar. Bu bakımdan İSLÂM ORTAK PAZARI'nın hayırlı bir eşik olacağına inanıyoruz. Bu eşikten ileri İslâm Paktı, İslâm Birliği gibi idealler de gerçekleşme şansıyla karşılaşabilir.

Selâm

Süleyman'ın topacı

SEÇİM geldi geçti, manzarayı biliyorsunuz... Bu manzaranın çıkacağı evvelce söyleniyordu, «Bimeyin, gitmeyin.. memleketi şu hamle devresinde seçimle duraklatmayın, geçim derdindeki vatandaşı lâfa şamataya boğmayın..» diye az söylenmedi. Malûm eşhas bildiğini, daha doğrusu kafereden ağababalarının istediğini okudular, aylarca ülkeyi harman yerine çevirdikten sonra, şu noktaya getirip bıraktılar...

Geçelim bunları..

Bu defa sizlere bazı hikâyeler anlatacağım ki, güler misiniz, yoksa kepâzeliğe hayıflanır mısınız, bilemem...

Birkaç hafta evvel Van'dan ziyâretçilerimiz vardı. Söze onların anlattıklarıyla başlayayım. Hikâyenin başlığı, «Vanlı Ecevit..» CHP liderini İstanbul'lu bilirdiniz değil mi, ben de öyle bilirdim. Vâlidesi ressam Nazlı Hanım'ı da Selânikli bilirdim. Meğer bildiğimizi sanıp da nice bilmediklerimiz varmış, Van'dan gelen ziyâretçilerimden öğrendim. Siz de öğrenin: Ecevit, İstanbullu değil, Vanlı'ymış... He valla, Vanlıymış!.. Niçin derseniz; bir zamanlar Van havâlisinin namlı Ağalarından birisinin oğlu kaybolmuşmuş.. Aha, o kayıb ağaoğlu Ecevit'miş.. Yıllar sonra çıkıp Van'a gelmiş!.. Nasıl anlamışlar bunu?.. Kolay!. Ecevit seçim gezilerinden birinde Van Hava Meydanına indiğinde, CHP'liler kulaktan kulağa yaymışlar ya, Ecevit'in Vanlı olduğunu, âleme bağırtmışlar:

«Vanlı Ecevit.. Vanlı Ecevit..» diye çalkalanmış meydan.. Ecevit ne yapmış bu tezahürata karşılık? Ne yapacak yahu, tasdik etmiş Vanlılığını! Çünkü̈m, bağıran ahâliye elini sallamış!..

Vanlı olmasaymış hiç elini sallar mıymış..

Ziyâretçilerim devamla şöyle dediler:

— Bu hâdiseden sonra Van'ın en ücrâ köylerine kadar, Ecevit'in Vanlı olduğu, Ağanın kayıb oğlu olduğu üzerinde şek-şübhe kalmadığı propaganda edildi. Millet hemşehrilik ayağına altıoka mühür bastı..

Van'dan gelenlerin bu hikâyesine mukâbil ben de bir hikâye anlattım. «Vay canına..» dediler, dinleyince, «.. bu bizim Vanlı Ecevit'i geçti yahu!..» Helbette geçer, bir hikâye Van'a münhasır değil, memleket çapında.

Şûle Yüksel Hanımefendi'yi müslüman cemaati tanır: Yıllar yılı, mümkün olduğunca kalemiyle hitâbetiyle hizmete çalışmıştır. Şimdi sıkı durun: Bu Şûle Yüksel Hanımefendi'nin hidâyete ermesine kim vesile olmuş, biliyor musunuz, Nazmiye Hanım, Nazmiye!.. Nâmı diğer Bayan Demirel!.. Yâ, evet, Bayan Demirel bir vakitler bu memleket evlâdı Şûle Hanım'ı bir yerde görmüş. Zekâsına, zerâfetine hayran olmuş. Çekmiş kolundan dizinin dibine oturtmuş, bir güzel vaz'ü nâsihat ile; başını örtmesini, ulûm-u diniyye tâlim eylemesini söylemiş..

İyi mi!..

Görsem sorardım, Şûle Hanım'a, Bayan Demirel'i tanıyıp tanımadığını ama, eminim ki, Bayan Demirel'i, renkli gazetelerde çıkan ziyâfet masalarında çekilmiş fotoğraflarından başka yerde görmemiştir. Değil ki konuşmak...

Ama, siyâset —affedersiniz— politika bu işte, üç - beş rey için partizana yemediği nâneyi bıraktırmıyor. Belki bu partizan uydurmasından Bayan Demirel'in de haberi yoktur. Ne bileyim..

Vanlı Ecevit ve vâize Nazmıyânım'dan sonra ister misiniz bir hikâye daha? Buyurun..

Her çocuk gibi elbette Süleyman Bey de çocukluğunda İslâmköy'ün sokak aralarında topaç çevirirmiş.. Yine birgün sümüğü aka aka küçük Süleyman topaç çevirirken, ak sakallı bir piri fâni köşebaşından sökün etmiş. Durmuş. Süleyman'ın topacını seyre dalmış. Süleyman vaziyetten habersiz, kaytanı sarar sarar topaçını çevirmeye uğraşırmış. Yine sarmış kaytanı ve savurmuş topacı... Ama ne olsa beğenirsiniz, topaç tepesi üstü çakılmış kalmış, dönmemiş ama yana da devrilmemiş.. İşte o zaman piri fâni küçük Süleyman'a yaklaşmış ve saçlarını okşayarak, «Evlâdım Süleyman demiş, birgün gelecek büyüyeceksin, bugün topaç gibisin mâaşallah, o zaman da güçlü kuvvetli olacaksın ve millete büyük hizmet edecek, şu topaç misâli memleketin her köşesine büyük eserler dikeceksin..»

Evet, bunları demiş ve ortalıktan kaybolmuş. İşte ogün bugündür Süleyman Bey'in kulağında hep bu sözler, müjdeler (!) çınlar durur-mu Ve bu müjdeye lâyık olmak için büyük bir cehd ile okumuş, ayrı cehd ile «politikaya» atılmış!.

İyi mi!..

Y. YALÇINER

● TUĞRA

MUSTAFA YAZGAN

Müslüman Anadolu

BUGÜN üzerinde yaşadığımız, havasını teneffüs edip, sularını içtiğimiz, bereketli topraklarından ekmek yediğimiz, gül ve sümbül kokulu, yalçın dağlarıyla haşmetli, serin yaylalarıyla vakûr, çağlayan ırmaklarında Allah'ı zikreden, esen yellerinde hasret uğultuları çınlayan, ovaları gönüller kadar engin, denizleri sonsuzluk kadar güzel, her köşesinde yanık bir mânanın hatırası gizli güzel Anadolumuz, müslüman akıncıların ışıklı kılıçlarına, köpüren atlarına ve cihâd nâralarına kucağını açmadığı devirlerde «Diyâr-ı Rûm» diye biliniyordu.

26. Ağustos. 1071'de «Diyâr-ı Rûm» un doğu ucunda parlayan İslâm kılıcı, küfrün beynine iniverdi Malazgirtte.. Malazgirt Savaşı başlıbaşına bir destan ve bir kahramanlık hâdisesidir.

Allah'a imân edip, teslim olan bir mü'minin köpüren kemmiyet karşısında nasıl bir keyfiyet imtihanı verdiğine İslâm ve Türk tarihi şahittir.

Cins bir atın üstünde beyazlara bürünmüş Alparslan Gazi Hazretlerinin elleri semâya açılmış, gözleri dua vecdiyle yaşlı, titreyen bir hassasiyet içinde;

— Allahım! Senin yüceler yücesi adını kâfir illerinde yayan bu gaziler ordusunun kumandanı, emirî, sultanı sensin! Sen dilersen bize zafer nasib eylersin. Sana açılan ellerimizle sana sığınıyoruz. Müslümanları gâlip eyle! «Diyâr-ı Rûm» u müslümanlara nasîb eyle!..» diye dua ediyor.

Atının yelpazelenen kuyruğunu kendi eliyle bağlıyor. Yeni yeten bir delikanlı gibi atına sıçrıyor. Güneş'in ilk ışıklarıyla aydınlanan Malazgirt ovasında parlayan kılıçlar, tolgalar, mızraklar önünde emir bekleyen İslâm kahramanlarına gür sesiyle hitab ediyor:

— Yiğitlerim! Üstümüze kefenimizi giyip düşman önünde saf tuttuk. Bu cihâd «Diyâr-ı Rûm» un kapısında ilk cihaddır. Bütün İslâm âlemi, sizin kılıçlarınızın keskin ve zaferin sizde olması için bugün duadadır! Allahın izni ve yardımıyla şu karşı ovada çadır kurmuş küffarı mağlup ettiğimizde «Diyâr-ı Rûm» ayaklarımız altına serilecektir. Ben de sizin gibi Allah dâvâsının bir neferiyim artık. Sultanınız Cenab-ı Hak'tır! Allah kılıçlarınızı keskin etsin. Düşman karşısında yılmadan dövüşeceksiniz! Üzerimdeki şu beyaz elbise, ölürsem kefenim olsun. Yerimize oğlumuz Melikşah'ı sultan edinirsiniz! Gazanız mübarek ola!..

Cennetmekân Sultan Alparslan Gazi Hazretlerinin huzuruna getirilen Bizans İmparatoru Ramanos Diogenes'e Sultan soruyor:

— Görüyorum ki, ordularımız ordumuzun önünde mağlup ve siz esir edilmiş bulunuyorsunuz. Size ne yapacağımı tahmin edersiniz? Yahut siz beni esîr etmiş olsaydınız bana ne yapardınız?

— Ellerinizi ve ayaklarınızı prangaya vurur, Bizans illerinde şehir şehir sizi gezdirir ve sonunda sizi öldürürdüm. Sizin de bana aynı şeyleri yapacağınızı biliyorum. Zira esîrinizim...

Gülümseyerek ayağa kalkan büyük Sultan, Bizans İmparatoru'nun yanına geliyor. Onun sırtını okşarken:

— Yanlış düşünüyorsunuz. Biz müslümanız. Bizim dinimizde esirlere, kölelere, cariyelere iyilikle muamele emredilir. Şu andan itibaren benim esirim değil, misafirimsiniz. Dilediğiniz yere gitmekte serbestsiniz. İsterseniz şimdi askerlerimin himayesinde Bizans'a dönebilirsiniz.. diyor.

İslâmın bu âlicenap davranışı ile mest, şaşkın, bitkin, çökük ve bayran İmparator, hicabından yere bakmaktadır.

Diyar-ı Rum'a ayak basan Oğuz atlıları, başlarında yiğit beyler olduğu halde adım adım bu toprakları fethetmeğe başlamışlardı.

Oğuz beylerinden yeni yetme bir civan, bir kahraman bey vardı ki, adına Afşın Bey derlerdi.

Birgün Kızılırmak boylarından atlıyor içerilere, Yozgat, Çorum yazısına doğru, dini bozuk kâfiri vura süre, kıra geçire geliyor, Mecidözü İskilip ayasına dayanıyor. Kendisi de, askeri de at sürmekten ve Ağustos sıcağından yorgun ve bitkin bir halde ufukları gözlerden, yamaçtaki bir top ağacın arasından çıkagelen kocalmış mı kocalmış amma nice gençlerden diri, nûr yüzlü bir anne beliriyor. Elindeki küçücük bir süt güğümü ile, dudağında şefkat tebessümleri ile usul usul yürüyüp geliyor. Afşın Bey'in önünde duruyor.

— Oğullarım susamış. Güğümde süt getirdim. Şimdi size can gerek... diyor.

Güğüm dediği el kadar bir bakraç.

Afşın Bey de öteki beyler gibi bakıyor. Yaşlı bir mücâhid, bu işin içinde bir «Nurani derinlik, olduğunu anlamıştır. Atının terkisinden aldığı su tasını getiriyor. Bir göz süzümü sessizliği ile fısıldıyor:

— Doldur ana... Yanmışız..

— Uzat oğul.. Yâ Bismillâh!

Yanan Ağustos sıcağında ağca buğulanan bir süt taşa köpüre tasa dolmağa başlıyor. Yaşlı mücahid kuruyan dudaklarına buzca lezzetli sütü değdirip içiyor. Bütün asker sırayla güğümün ağzından akan bereketli sütü taslarına doldurmağa başlıyorlar.

— Doldur ana.. Bismillâh.. Ya Allah!

— Uzat oğul.. Ha berekât!.

Afşın Bey'in mücâhidleri bu cennet lezzetli süt ile doyuyorlar. Ama o bakraç'ta taşa köpüre akan, buz gibi süt hâlâ bitmemiştir.

Sesler daha diri, daha canlı, daha mes'ud, daha neş'elidir şimdi:

— Uzatsana oğul!

— Ana dolu.. Yeter ana.. Dolu diyorum.. Ana dolu.. derken bu muazzez ve mübarek topraklara artık bir ad konmuştur. Diyar-ı Rûm, bereketli İslâm nefesi ile fısıldanan bir «Be smele» ile Anadolu olmuştur.

Müslüman Anadolu o gün bu gün bu ebediyet müjdesi içinde vatanımızdır bizim.

ADESE
MEHMED SAFFET

BİR Bİ[T]

YENİĞİ VAR

Devlet sırrını aşıranlar...

★ AP'li Buldanlı'ya göre, hükûmet-i Çankayavî a'zasından mâliye vekili Besim Beyefendi «devletin sırlarını ve vekâletin en mahrem dosyalarını evine götürmüş!»

Şimdi anlaşıldı!.

Besim Beyefendinin evine geçenlerde hırsız girmiş-di, işte efendim, ortada bir GÖTÜRME çarkı işliyor ki, kimsenin elinde ve evinde birşey kalmıyor!.

Hulâsa, eden buluyor!.

★ Hükûmet-i Çankayavî azaları 30 gün bile yerlerinde oturamıyacağa benziyorlar. Bu takdirde vekil aylığı mı alacaklar, yoksa vekil yevmiyesi mi? Halledilemezse, Dr. Lütfi Beyden fetvâ alınabilir..

★ Pakistan'da anayasa askıya alınmış.

Beli, çünki babayasa geldi!. Zülfikâr birâder de Butto iken şimdi BİTTİ oldu... Butto Pakistanın Ecevit'i olmak niyetindeydi ama, orada hükûmet-i çankayavicilik geçmiyor besbelli!.

★ Alparslan Türkeş Beyefendiye göre CHP çarpık demokrasinin kurbanı yapılmış..

Çarpık demokrasinin kurbanı yalnız CHP değil efendim. Bütün partiler!.

Ve koskoca bir Türk milleti...

Zavallı millet erken seçim lâflarıyla aldatıldı da ne oldu?

Ve çarpık demokrasi gene koalisyon ucûbesini doğurmadı mı? Ama bunu düşünen kim? Localar ve yerli yabancı birâderler hevesini aldı ya, siz ona bakınız!

Seçim fırıldakları, arkasından hükûmet-i çankayavî bocalamaları ve neticede gene başlangıç noktasına dönüş: AP - MSP - MHP koalisyonu.. Tabiî olan millete oluyormuş, o ayrı.

Az gitdik uz gitdik tekerlemeleri, bugün aynıyla vâki'. İşte bunun adı da memleket idâresi...

«CHP AP'SİZ, AP CHP'SİZ BU ÜLKEYİ YÖNETEMEZ»

6 Temmuz 1977 tarihli Hürriyet gazetesinde damâd-ı şehriyârî Metin Toker'in serlevhası buydu..

Metin Birâder CHP ve AP işbirliği hayâlini içteki ve dıştaki birâderân hesâbma bakınız nasıl yürekden arzu buyurmada:

«Türkiye'de yönetimin temelinde bir CHP - AP işbirliğinin yatması gereğine inananlar hep inanmış olanlar.. Cumhurbaşkanından sokaktaki sade vatandaşa, Vehbi Koç'tan Halil Tunç'a, Koç'un bir işçisinden bir sendikanın küçük yöneticisine, pahalılıktan şikâyetçi memurdan evlâdına can güvenliği isteyen anaya, MSP'li ortaklıkların ne felâket olduğunun bilincinde basın, siyaset adamları, politikacılar.. Dışarda, Türkiye'nin gerçek dostları, başta Kıbrıs, bütün dış sorunların üzerine mantıkla ve ölçüyle gidilmesini, ama mutlaka gidilmesini isteyen, dış ilişkilerimizin normalleştirilm sini bekleyen müttefiklerimiz.»

Allah Allah, bütün birâderân CHP - AP işbirliği desin de, buna rağmen ortaya AP - MSP - MHP işbirliği çıksın! Bunda bir bit yeniği var. Ya Metin birâder desteksiz atıyor, yahut da bii âderân arasında ihtilâflar var...

Metin birâderin Bülent birâderiyle olan ihtilâfını ise, Kayınpeder mirâsını Bülent beyin ele geçirişinde aramak lâzım. Bakınız Metin Bey birâder, Bülent bey birâderine nasıl girişiyor:

«Cumhuriyet tarihinde hiç bir siyaset adamı Ecevit kadar elinden tutulmamış, suyun yüzüne itilmemiş, suyun üstünde bırakılmamış, kendisine onun derecesinde şans verilmemiştir. Bir CHP Genel Başkanının işi kotarma imkânı hâlâ vardır. «Büyüklük hastalığı» na kapılmamış, sinirleri atar atmaz ikna yolunu bırakıp kürsü yumruklayarak tehditlere sapmamış, geçerliliği bile son derece şüpheli, herhalde bahis konusu kimseyi fazla «urgalamayan» Yüce Divan lâflarma başvurmayan bir CHP Genel Başkanının...»

Lâkin Metin birâderin asıl âsâb-ı dâmadiyyesini perişân eden Necmüddîn Beyefendi. Bakınız hâle:

«Yarabbi, bizim istediğimiz ne kadar basit: Akıbetimiz gene Erbakanlı bir koalisyonsa hiç olmazsa bu hazin mukadderatı önlemek için her iyi niyetli gayretin seçimlerden bize karşı sorumln çıkmış iki büyük parti liderleri tarafından gösterildiğine inanmak ve «Ört ki ölem» i ondan sonra söylemek...»

MSP ve Erbakan denince kahrından ölecek zavallı.. Bu zavallıları artık şefokrasi hayalleri ile yaşamakdan uyaracak bir ehl-i insaf çıkmıyacak mıdır?

Yerinenler ve sevinenler

Bülent Beyefendi bir kere başvekâlet koltuğuna oturdu ya, işleri bıraksa bir türlü bırakmasa bir türlü. Zorlama ve zoraki bir gayret manzarası sırıtmaya başladı. Günleri sayılı bir hükûmet ne kadar iş yapabilir? Bunun için de Bülent Beyi devamlı şikâyet edici bir ruh hâleti ortasında yakalıyoruz.. Dedik ya efendim, ister istemez başvekilliği yürütmek zorunda. AP - MSP - MHP koalisyonu da ciddiye binince, şikâyet furyası ile kendini ma'zur göstermekden başka çâresi kalmıyor!

Süleyman Beyefendi ise başvekâlet koltuğuna gidişte MSP ve MHP'den hiçbir ciddî mânia görmediği için, son derece keyifli. Hatta MSP ve MHP ile tam 27 ay âhenk içinde çalıştıklarını bile beyân buyurmada. Hadi hayırlısı, politikacılara pek amel olmaz, doğrusu Neydi o seçim sırası birbirlerine sövüp saymaları?

MSP'nin son derece dikkatli olması ve hiçbir gülen yüze kanıvermemesi lazımdır kanaatindeyiz. Zirâ seçimler sırasında yalan ve iftirânın en karanlık ve kirlisi ile üzerlerine kimlerin yürüdüğü apaçık ortada iken, ve CHP ile AP dâimâ ikiz kardeş olarak resmen ve alenen ilân edilmiş iken, bir koalisyon uğruna ağızdan çıkanları külliyyen reddetmeye müncer olucu bir havaya girivermek, vakar, ciddiyet ve ağırbaşlılıkla kaabil-i te'lif olmasa gerekdir.. Bu itibarla da azamî dikkat!

Dr. Lutfi Bey'in arkadaşları

DÜNYA gazetesinin ikinci sahifesinde yazı yazan muharrirlerden biri Dr. Lütfi Doğan, biri de Atilla İlhan.. Dr. Lütfi Beyefendi Atillâ Beyin altında, hergün dîn, îmân peygamber diye yazıp durmada.. Dr. Lütfi Bey, müthiş bir İnönü hayranıdır ki sormayınız. Zât-ı devletlerine Süriyede kurs gösteren, müteveffâ İnönüdür. Sonra müteveffânın cenâze imamlığını bile, bu Dr. Lütfi Beyefendi icrâ etmişdir. Daha... Sırf müteveffânın rûhu şâd olsun diye, Dr. Lütfi Bey Malatya'dan meb'us olmuşdur. Ve daha neler...

İşte Lütfi Bey bunca İnönist iken, kendisi üzerinde hergün yazı yazan Atillâ İlhan da, 6 Temmuz 1977 tarihinde bakınız neler yazıyor:

«... İsmet Paşa ise, emperyalizme göbek bağıyla bağlanan, Avrupa'da esen faşizm rüzgârlarından etkilenip (müteessir olup) Türkiye'yi tek parti - tek Şef - tek millet sloganına uydurmaya kalkışan bir diktatör. Ama oportünistlik mayasında var, nitekim savaş bitip de emperyalist sistem demokrasiyi şart koşunca, diktayı, diktanın kültür politikasını bir yana atıverdi, yavrularını yedi, yön değiştirdi.»

İşte 6 Temmuz 1977 tarihli Dünyâ gazetesinde Atillâ İlhan bu satırları yazarken, O'nun alt yanındaki İnönist Dr. Lütfi Beyefendinin serlevhası ise şöyle: **«Peygamberimizin yüce kişiliği!»**

Bir insan hem inönist bir ŞAHSİYET taşısın, hem de, İnönüye **diktatör** diyen, oportünist diyen, onu ağır bir dille yeren bir muharririn altında **«Peygamberimizin yüce kişiliği (şahsiyeti)»** diye yazılar dökdürsün!..

Aman efendim bir ŞAHSİYET mes'elesi ki, halleden beri gelsin...

★ Dahası var.

Dr. Lütfi Beyin **«Peygamberimizin yüce kişiliği»** başlıklı yazısı, yalnız Atillâ İlhan Beyin değil, Cihad Baban Beyin de alt yanında yer alıyor... İnsan her gün nasıl bu zevâtın alt tarafında yazı yazar ve 6 Temmuz 1977 tarihli yazısının başlığını da **«Peygamberimizin yüce kişiliği (şahsiyeti)»** koyar, bir türlü anlıyamadık..

Dr. Lütfi Beyin ŞAHSİYETİ bizi alâkadar etmez efendim, bize ne bundan? Ancak gene bir ŞAHSİYET mes'elesi var. Dr. Lütfi Beyin mevzuu şahsiyetle alâkalı...

Fakat bir de, Dr. Lütfi Beyin üstünde ve Atillâ İlhan Beyin yanında yazı yazan, Cihad Baban Beyin yazısında ŞAHSİYETLE alâkalı ifâdeler var. Bakınız gene 6 Temmuz tarihli Dünya'da Cihad Baban Bey, Başvekil Bülent Beyefendinin kusurlarını sıralarken ne diyor:

«... Kendilerine piyango isâbet etmişcesine sevinen ve piyango veznesin-

IT

R!..

★ ECEVİT ve DEMİREL... «AP CHP'siz, CHP AP siz olamaz...»

ECEVİT'İN KUSURU

CİHAD BABAN

DUYGUSAL YANDAŞLI NEREYE GÖTÜRÜR

ATİLLA İLHAN

SELAM

Lütfi Doğan

Peygamberimizin yüce kişiliği II

★ Dr. Lütfi bey ve arkadaşları... Sacayağı

den ikrâmiyeyi almadan etrafa ziyâfet çekmeğe kalkan bakanların televizyonlarda ukalâca konuşmaları, beş dakikada devleti borçdan kurtardıklarını anlatan hikâyeleri...»

Evet efendim, ister inanın ister inanmayın «Peygamberimizin yüce kişiliği» diye yazan Dr. Lütfi Beyefendinin üstünde, Cihad Beyefendi aynen böyle yazıyor!

Eeee, şimdi vaz'iyyet-i vükelâ ve manzara-yı vüzerâ Cihad Beyin kalemiyle böyle olunca, Dr. Lütfi Beyefendi de vekillerden biri bulununca, pirincin taşını nasıl ayıklayacağız söyler misiniz?

Acaba o vekillerden biri olan Dr. Lütfi Bey de, kendine piyango isâbet etmişcesine sevinenlerden midir?

Acaba Dr. Lütfi Bey de Bülent Beyefendinin vekillerinden biri olarak, piyango veznesinden ikrâmiyeyi almadan etrafa ziyâfet çekmiye kalkanlardan mıdır?

Acaba Dr. Lütfi Bey de, o bakanlardan (vekillerden) biri olarak, televizyonlarda UKALÂCA konuşmalar yapanlardan biri midir, değil midir?

Türkiye Cümhûriyetinde Diyânet İşleri Başkanlığı yapmış şahsiyetli ve yüce ve ulu bir kişiye, «Peygamberimizin yüce kişiliği» diye yazdığı bir yazının tepesinden UKALÂ demek, ağır bir hakâret değil midir efendim?. Hele sakal-ı şerîfi zemzemle yıkanmış bir halk partili vekile, bunca ağır hakaret edilir mi dostlar? Hem de aynı gazetenin aynı sahîfesinde yazarlık yaptığınız hâlde...

Hakdan revâ mıdır?

Atilla Bey İnönüye hücum ederken, Cihad Beyin ile Bülent Beyin vekillerine ve dolayısıyla o vekillerden biri ve en mülayim ve mübâreki olan bir zâta UKALÂ demesi, doğrusu ortaya bir çözülmez ŞAHSİYET mes'elesi çıkarıyor ki, okuyucularımızın ferâsetine havâle ederiz..

Şimdi Dr. Lütfi Bey doğruca mahkemeye koşsa ve bir de hatun avukata vekil olarak vekâlet verse ve «Ey hatun! İnönüme diktatör ve opertünist, bana da ukalâ diyen şu sütun komşularımı hâkim önüne çıkart!» dese, haksız mıdır?

İşin içinde ŞAHSİYET mes'elesi var. Hem Dr. Lütfi Beyin şahsiyetiyle oynanmamalıdır... Sonra Dr. Lütfi Beyin yazısının mevzuu da ŞAHSİYET efendim...

Allahu Teâlâ kimseyi şahsiyetsiz yaşatmasın, âmin. Bi hurmeti Tâhâ ve Yâsin..

Şeyh Bedreddinden nâşî

ALÂHADDİN Eş Beyefendi Paşakapısına alınınca, gerek Sebil'de ve gerekse Millî Gazete'de bir boşluk olacak diye korkmaya başlamışdık. Lâkin bi lutfihî teâlâ, S. Muradbeyli Bey imdâda yetişdi..

Muradbeyli dostumuz 6 Temmuz 1977 tarihli Millî Gazetedeki yazısında, 30 Haziran akşamı televizyonda seyrettiği bir programı tenkîd buyuruyor. O programda Mustafa Necati Sepetçioğlu, Şeyh Bedreddin hakkında şöyle söylemiş:

«Şeyh Bedreddin, haksızlığa maruz kalmıştır. O, kendisine isnad olunan suçlamalardan uzaktır. İznik'ten kaçışı bir korkunun neticesidir. Şeyh Bedreddin bir İslâm mütefekkiridir, İslâm Şeriatine sımsıkı bağlıdır. Ama, aksiyoner değildir. Torlakû Kemal ve Börklüce Mustafa gibi aksiyonerlerin eline düşmüştür v.s.»

Muhterem Muradbeyli bundan sonra, Şeyh Bedreddin hakkında hakîkati şöyle dile getiriyor:

«Şeyh Bedreddin, Çelebi Mehmet ve (Fatih'in babası) İkinci Murad zamanlarında yaşamış olup, Batı Anadolu'dan Balkanlara kadar uzanan geniş topraklar üzerinde büyük fitnelere vesile olmuş bir âlimdir. «Yârin dudağından gayri herşeyin ortak olduğu» bir dünya değerleri ortaklığını yani bir «komün» hayatını tesis etmeyi gaye edinen o idi. «Dirlik isteyen, dünyalık istiyen bana gelsin» diye davetiyeler çıkararak, Torlakû Kemal ve Börklüce Mustafa gibi anarşist eylemciler vasıtasıyla halk yığınlarını etrafına toplamaya çalışan o idi. Ve akide açısından da temelde materyalist idi, ahirete inanmıyordu. Atom'un maddenin son sınırı olduğunu, ölümle hayatın çözüleceğini ve maddi hayatın ötesinde bir hayat olmadığını zannediyordu. Yaratıcıya inancı da, bir müslümanın sahip olması gereken Allah inancından uzak idi ve cismaniyetciydi bu noktada da..

Ve şerrinden uzaklaşmanın zor olduğu anlaşılınca, yenliden yakalanıp şeriat mahkemesinde muhakeme olundu. O şeriat mahkemeleri ki, her türlü siyasî baskıdan uzaktılar ve ancak şeriatın sahibi olan yüce Allah'a karşı mes'uldüler. Öyle bir mahkemede yapılan muhakeme sonunda «kanının helâl, malının haram» olduğuna hükmolundu; eskiden kendisi de bir müslüman ve hattâ kadı olan Şeyh Bedreddin dahi hükmün, çok iyi bildiği ve fakat reddettiği şeriate mugayir olmadığını bizzat tasdik etti. Ve öylece idâm olundu.

Bütün bunlar kaynaklarda böylece vardır. Buna rağmen Sepetçioğlu ustamız neye dayanarak, Şeyh Bedreddin'i tezkiye etmek, paklamak bâbında, böylesine iddialı sözler sarfedebilmektedir?»

Ne bilelim efendim, belki de şeyhliğine dayanarak.. Dünyâya ne şeyhler gelmedi ki.. Şeyh Abduh, şeyh Cemâleddin, şeyh Reşit Rıza, Eş-şeyh ve'ttabib ve'rraîs ve'lvekîl Lütfi Hazretleri gibi...

Dünyâ'da şeyhden bol ne var efendim? Mezhebsiz, telfikçi, abdestsiz, pareci, megaloman, sünnetsiz..

Gerçek şeyhlere arz-ı ihtirâmât ederiz..

Akıncılar Şûrası

BİRBUÇUK sene gibi kısa bir müddet önce kurulmuş bulunmasına rağmen sür'atle sath-ı vatana yayılarak şûbeleri ikiyüzelliye varmış bulunan **AKINCILAR TEŞKİLÂTI** geçtiğimiz cumartesi ve pazar günlerinde İkinci Büyük Şûrası'nı Ankara'da toplamıştır. Gerçekten vaktiyle Türk Milleti'nin ruhuna yabancı misyonların kadeh tokuşturdukları talihsiz Ankara Palas Otelinin mütena toplantı salonu —belki de tarihinde ilk defâ olarak— hayırlı bir çalışmaya sahne olmuştur.

9 - 10 Temmuz 1977 tarihleri arasında yürütülen İkinci, Akıncılar Şûrası saat 10.00 da Umûmî Reis Mehmed Tezel'i veciz konuşmasıyla çalışmalarına başlamıştır. Her şûbeden iki murahhasın iştirakiyle toplanan ve beşyüze yakın seçkin vatan evlâdını biraraya getiren şûra, çalışmalarına açılışı müteakip dâvetlilerin tanışması ve bundan sonra da Başyazarımız Kadir Mısıroğlu'nun **«Teşkilâtlanmanın Ehemmiyeti»** mevzuundaki konuşmasıyla devam etmiştir.

Öğleden sonrası gazetemiz yazarlarından **Mustafa Yazgan Bey'in «Basın ve bunun zamanımızdaki ehemmiyeti»** mevzulu veciz konuşmasıyla geçmiştir.

Ertesi gün Akıncılar Derneği Umûmî Merkez İdâre hey'eti âzası Veli Köksal **«Propaganda ve İstihbârat»** mevzuunda dâvetlilere faydalı bilgiler sunmuştur. Öğleden sonra ise, yine Başyazarımız **Kadir Mısıroğlu'nun «Akıncının vasıfları»** mevzuundaki heyecan verici konuşmasını müteâkiben teşkilât içi çalışmaların müzakere ve münakaşasına geçilerek son derecede hayırlı kararlar alınmıştır. Şûraya iştirak eden Akıncıların ittifakla kararlaştırdıkları bir husus da, hâlen Paşakapısı Cezaevinde 163. maddeden mahkûm olarak yatmakta bulunan gazetemizin değerli yazarlarından Selâhaddin Eş kardeşimize, kendisiyle beraber bulunduğu hususundaki samimî hissiyatı ifâde etmek üzere bir telgraf çekilmesi olmuştur. İttifakla kararlaştırılan ve metni alkışlarla kabul edilen telgraf aynen şöyledir:

Muhterem Selâhaddin Eş
Paşakapısı Cezâ Evi
Üsküdar — İSTANBUL

Hak adına giriştiğiniz mücâdelede dâima sizinle beraber olduğumuzu bildirir, en derin saygı, sevgi ve bağlılıklarımızla bu tecellinin daha büyük hizmet ve mânevi derecelere nâiliyetinize vesile kılınmasını Cenab-ı Hakdan niyâz eyleriz. Gazanız mübârek olsun!..

II. AKINCILAR ŞÛRASI
Divan Başkanı Hayreddin Çelik

Teşkilât içi mes'elelerin müzâkeresinden sonra şûrayı teşrif eden MSP Umûmî Reisi **Prof. Dr. Necmeddin Erbakan**, günümüzde Akıncılar teşkilâtının doğmasına âmil olan sebebleri ve bu teşkilâta düşen vazifenin tarihî azametini ifâde eden veciz bir kapanış konuşması yaparak şûra mensublarını çalışmalarından ve ittihaz eyledikleri kararlardan dolayı hararetle tebrik eylemiştir.

«Impact» muharrirlerinden Selim Sıddıkî Pakistan'daki son durumu anlatıyor:

"Entrikaya müsaade edilemez„

DR. MUSTAFA BİLGE

İİFSO (Dünya Müslüman Talebe Teşkilâtları Federasyonu) toplantısına katılmak için yurdumuzda bulunan Londra'da münteşir Impact Gazetesi muharrirlerinden Muhterem Selim Sıddıkî Bey'le görüştük. Selim Sıddıkî Bey, idârehanemize geldiler. Kendilerinden Pakistan'ın son durumları hakkında bize malûmat vermelerini rica ettik. Söze şöyle başladılar:

Biliyorsunuz, Pakistan'da halk askerî idâreden sıkılmış bir durumdaydı. Harb sonrası başa gelen Butto, Pakistan'a demokratik hayatı getireceğini vaadediyordu. İşte bu kanaat iledir ki, Pakistan halkı büyük bir sabırla Butto'nun icraatını tam beş yıl takibetti. Nihâyet, geçenlerde malûm olduğu üzere, Pakistan'da seçimler yapıldı. Fakat, bu seçimler neticesinde halkın isteği hilâfına bâzı entrikalar dönmüştü.

S — Seçimlere hangi partiler iştirak ettiler? Bunlar arasında cemaati islâmi'nin yeri neydi?

C — Efendim, Pakistan'da seçimlerde **Butto**'nun partisi ve karşısında muhâlif partiler diye vasıflandırdığımız dokuz parti bulunuyordu. Cemaati İslâmî bu dokuz partinin içinde yer alıyordu. Muhâlif partilerin başkam aynı zamanda İstiklâl Partisi'nin başkanı olan emekli hava generallerinden **Asgar Han** idi. Seçimler neticesi malûmdur. Yapılan hesablara göre, en az 33 milletvekili ümid eden Mevdudi'nin reisi olduğu Cemaati İslâmî Partisi bu rakamın üçte birine dahi ulaşamamıştı. Diğer muhâlefet partilerinin de durumları buna benziyordu. Yaptıkları hesablar kat'î gibi gördükleri neticelere ulaşamamıştı.. Butto, gerçi bir seçim yapmıştı ama, görünüyordu ki, bunu sâdece desinler diye yapmıştı. Kendisi meclis içinde ulaşmak istediği üçte iki çoğunluğa rahatlıkla ulaşmış, fazla meyus olmasınlar diye ve âdeta sus payı verir gibi muhâlefetteki dokuz partinin tamamına sâdece otuz kadar bir milletvekili dağıtmıştı.

S — Bu durum muvâcehesinde seçmenlerin bir reaksiyonu oldu mu?

C — Pakistan'da müslüman halk arasında çok şükür bir şûurlaşma hareketi başlamıştır. Halk, ülkeyi idâre edenlerin herşeyden önce Anayasa mûcibince islâmî değerlere saygılı olmasını ister. Bu neticeler üzerine halkın infiâli büyük olmuştur. **Butto** tarafını tutan Ordu'ya muhâlefet partileri başkanı **Asgar Han** bir îkaz mektubu göndermiş ve Butto'nun tarafını iltizam etmemelerini bir Ordu mensubu olarak doğru yoldan gitmelerini söylemişti.

Yer yer ayaklanmaların devam etmesi üzerine **Butto**, bütün Pakistan'da değil, ama üç büyük şehirde örfî idâre ilân etmişti. Bu bölgelerde, Ordu'nun halka karşı ateş açtığı ve neticede çok kimsenin öldürüldüğü gözlerden kaçmadı. Bu dehşet ve mezâlimi görünce, muhâlefetteki partiler kanûnî yoldan harekete geçtiler. Ve Pakistan'ın muhtelif eyâletlerinde bulunan yüksek mahkemelerine müracaat ettiler. Butto'nun idâreyi devraldığında «Bizler örfî idâre tatbik etmeyeceğiz» sözlerini esas alarak her istediği yerde örfî idâreye başvuramaması husûsunda bir karar ısdarına gayret ettiler. Sind Yüksek Mahkemesi maâlesef **Butto**'ya şirin görünmek için olacak ki, hükûmetin lehinde karar verdi. Halbuki Pencap bölgesinde Lahor şehrinde bulunan yüksek mahkeme muhâlif partilerin istekleri yönünde bir karara vardı. Bu karar mûcibince, Butto her istediği yerde örfî idâre tatbik edemeyecekti. Bu mes'elede daha âdil bir karar alan Pencap Yüksek Mahkemesi ayrıca durumu Sind Mahkemesine de bildirmişler ve onları da bu yönde bir karar almaya dâvet etmişlerdi.

S — İhtilâl öncesi Butto'nun Ortadoğu ülkelerine bir ziyârette bulunduğunu biliyoruz. Acaba bundan gâye neydi?

C — Efendim, **Butto**'nun bu ziyâretten kastı, yurt içinde ve yurt dışında kendisine karşı kuvvetlere karşı bir gövde gösterisinde bulunmak, zaman zaman sarsılan otoritesinin böyle olmadığı yönünde bir kanaat vermekdi. Muhâlif partilerin sözle vermiş olduğu erken seçim kararını ve diğer bazı kararları yazılı bir şekilde kendisinde imzalanmak üzere beklerken o memleket için çok âcil gördüğü bâzı mes'eleler dolayısiyla bu ziyârete çıkmak istiyordu. Memleket içindeki mes'eleleri ise, ziyâret sonrasına tâlik ediyordu. Kanaatimizce, **Butto**, bu ziyâretten memleket menfaatine hiç bir fayda te'min edememiş, ancak yurt içindeki karara bağlanmak üzere olan bazı noktaları bir müddet daha ileriye atarak askıda bırakmıştı.

S — Bunların neticesi olarak yapılan ihtilâlin Butto'nun karşısında olduğunu söyleyebilir miyiz?

C — Bu birkaç gün zarfında belli olacaktır. Benim Londra dışında olmam ve haberleri yakinen tâkib edemeyişim dolayısıyla bu hususta bir fikir beyan etmem doğru olmayacaktır. Ancak, duyduğum kadarıyla, muhâlefet liderleri de hapise atılmıştır. Bu işi biraz karıştırıyor. Fakat tekrar ediyorum, bu hususta bir söz söylemem münâsip olmaz. **Butto**'nun karşısında olabileceği gibi, bu hareketin artık **Butto**'nun karşı koyamaz bir duruma geldiği muhâlefet isteklerini ve daha doğrusu, halkın isteklerini bastırmak için yapılmış bir hareket de olabileceği ihtimâli varittir. Erken seçimi vaadetmesi mes'elesi ise, karşı tezi kuvvetlendirir. Fakat her halükârda ülkedeki karışık durumların doğmasında hiçbir günahı olmayan, sâdece haksızlıklara karşı koymak noktasından hareket eden muhâlif partilerin liderlerinin de hapse atılmaları hiç de hoş olmamıştır. Bunların mes'ulü Butto ve arkadaşları idi. Böyle bir ihtilâlde de sadece onların uzaklaştırılmaları ve fakat gerçek halk temsilcilerinin bu cezadan uzak tutulmaları gerekirdi kanaatindeyim.

Sel m Sıddıkî Kad r Mısıroğlu ve Dr. Mustafa Bilge ile

önce lisan'ı yıktılar... şimdi sıra din'de mi

Beceriksiz ve lâik idâreciler içten emperyalizm dıştan çökertiyor

PAKİSTAN'ın Dramı, 1947'de seneler süren bir mücâdele ve gayretin neticesi islâmî esaslar üzerine kurulan, beceriksiz yöneticilerin içten, emperyalist güçlerin dıştan gayretleriyle 1971'de doğu parçası koparılan ve şimdi de batı kafalı, lâik zihniyetli bir siyasînin ihtirasları uğruna varlık yokluk sınırında bocalıyan bir devletin dramıdır. Bu dramı perde perde gözler önüne sererken dilerseniz önce kardeş Pakistan'ın hangi sonsuz gayretler, hangi yüce ideallerle kurulduğuna bir göz atalım.

★ İSLÂMİYET DÜŞMANLIĞI VE İNGİLİZLER

Müslümanlık; Hindistan'a, müslüman arap tâcirler eliyle daha 7. asırdan itibaren girmeye başladı. Kısa bir süre sonra da müslümanlar Hindistanda hâkimiyeti ellerine geçirerek 19. asra kadar süren hâkimiyet devirlerini başlattılar. Müslümanların Hindistandaki hâkimiyetleri 1857'de İngilizlerin buna son vermelerine kadar devam etti. İngilizler Hindistan'a hâkim olunca kendilerine en büyük düşman olarak müslümanları seçtiler ve asırlar boyu devam etmekte olan hindu - müslüman miicadelesinde hinduların tarafını tuttular. Bu andan itibaren müsliimanlar Hindistan'da İngiliz - Hindu ortak çabalarıyla ikinci sınıf vatandaş muâmelesi görmeye, dinî, kültürel ve ticârî sahalarda kösteklenmeye başladılar. Böylece zaten devam etmekte olan hindu - müslüman mücâdelesi İngilizlerin hinduların safını tutmasıyla yeni bir şekle büründü.

Hindularla müslümanlar asırlarca beraber yaşamışlardı. Ama bu asırlar boyunca iktidar daima müslümanların elinde olmuştu. Ve müslümanlar hinduların dinlerine ibadetlerine hemen hiç karışmamışlardı. Hattâ hindistana hâkim olan müslüman devletleri Hindistan müslümanlaştırmak, için resmî hiçbir gayret göstermemişlerdi. İktidar müslümanların elinde olunca müslümanların burada rahat yaşamaları normaldi. Fakat İngilizlerin idâresi altında görüldü ki hinduların müslümanlara hiç tahammülü yoktur, fırsat bulsalar hepsini ortadan kaldır-

Pakistan'ın dramı

BUTTO... Lâik zihniyetli siyâsî, İslâma darbeler indirmeye çalışıyor.

mada tereddüt etmiyeceklerdir. Bu durum ortaya çıkınca beraber yaşamayı düşünenler bile artık bunun imkânsız olduğunu, hinduların kendilerine hayat hakkı tanımayacaklarını gördüler. Ve tek kurtuluş yolunun bütün müslümanların islâmî bir devlet çatısı altında toplanmak olduğunu anladılar.

★ MÜSLÜMAN BİRLİĞİ'NE ...NETLENME

Bu gâyeyi gerçekleştirmek için müslümanlar bu yüzyılın başından itibaren çeşitli cemiyetler altında teşkilâtlanarak bu gaye uğrunda çalıştılar. Pakistan'ın kurucularından **Muhammed Ali Cinnah** 1924 de **«Müslüman Birliği»** ne başkan seçilip bütün müslümanları bu parti etrafında topladı. 1930 da şair İkbal müslümanların çoğunlukta olduğu Pencap, Kuzey Batı Sınır Eyaleti, Sind ve Belücistan'da ayrı bir devlet kurulmasını teklif ediyordu. Cambridge Üniversitesinin müslüman öğrencileri de bu devlete Pakistan ismini veriyorlardı. Burada P Pencap'ı, A, Afganistan'ı, K, Keşmiri, S Sind'i ve Tan da Belucistan'ı temsil ediyordu.

1940 da Lahor'da toplanan Müslüman Birliğinin yıllık kongresinde Pakistan devletin kurulmasını öngören bir tasarı kabul edildi. İngiliz hükümeti bu tasarıyı 1942'de resmen kabul etti. 1946'da Hindistan'ı taksim plânı için bir referandum yapıldı. Şimdiki Batı Pakistan'ı teşkil eden bölgeler ve Bengal halkı (Doğu Pakistan) yeni müslüman devleti lehinde oy kullandılar ve nihayet 14 Ağustos 1947 de Pakistan resmen kurulmuş oldu.

★ ... VE PAKİSTAN'IN DRAMI

Burada şurası çok dikkat çekicidir. 1946 da yapılan referandumda Bengalliler % 97,5 gibi ezici bir çoğunlukla Pakistan devletine katılmayı kabul ettiler. Aynı Bengalliler 25 yıl sonra bu defa Pakistan'dan ayrılma yolunu seçti veya Pakistan'dan koparıldılar. 25 yılda ne gibi bir değişiklik olmuştu ki; Pakistanın doğusu ile batısı birbirinden kopmuştu. İşte Pakistanın dramı burada başlar.

Esasen Pakistan'ın dramı Pakistan'ın doğuşu ile beraber başlar. Kuruluşundan önce doğu ile batıyı aralarındaki mesafeye rağmen bir araya getiren tek bir temel vardı: İslâm. Devlet farklı etnik gruplardan meydana gelmesine rağmen bu sağlam temel üzerine oturmuştu. Devam etmesi de bu temelin şüphesiz sağlam kalmasına bağlıydı. Pakistan'ın idarecileri bu gerçeği göremediler. Ama Pakistan'ın düşmanları bunu görmüşlerdi. Bu devletin kurulmasından hemen sonra, başta Pakistan'ın kuruluşunu hiç bir zaman hazmedememiş Hindistan olduğu halde bütün emperyalist güçler doğuda milliyetçilik rüzgârları estirmeye başladılar.

★ ÖNCE LİSAN'I, SONRA DİN'İ

Bu yolda ilk defa lisan meselesi ortaya atıldı. Doğudaki müslümanlarla batıdaki müslümanların lisanları başkaydı. Bu devletin birliğine mâni olduğu için başlangıçta Bengalliler Urduca'nın devletin resmî dili olmasını kabul etmişlerdi. Bu gerçekleşseydi herhalde durum bugünkünden çok daha farklı olurdu. Kısa zamanda Doğuda mâsum isimler altında bir sürü dernekler türedi. Bunlar Urduca'mn şiddetle aleyhinde idiler. Doğudaki resmî dilin Bengalce olmasını istiyorlardı. Bu yolda geniş ölçüde talebeler de rol oynadılar. Zira Pakistan'ı bölmeyi ta o zamanlar kafalarına koyanlar bu hususta talebeleri kandırmanın ve onlar vasıtasıyla bu meseleyi alevlendirmenin en emin yol olduğunu keşfetmişlerdi. Bu işin başına da Pakistan'ın parçalanmasından sonraları meş'um bir rol oynayan **Mûciburrahman'ı** getirdiler. **Muhammed Ali Cinnah** Urduca üzerinde **çok durdu.** Fakat onun ölümünden **sonra bu** mes'eleyi gerçekleştirecek dirâyetli bir liderin olmayışı bunun gerçekleşmesine mâni oldu ve urduca devletin tek resmî dili olamadı.

Ayrılık yolundaki bu muvaffakiyetten sonra gerek Hindistan gerekse komünistler aynı yolda yürüyerek **«Bengal Milleti»** fikrini çokca işlediler. Dinî bağ zayıfladıkça milliyetçilik fikri kuvvetleniyordu. İdareciler buna seyirci kaldıkları gibi bu yolda yapılan nasihatlere de kulaklarına tıkadılar. Devletin temeli zayıflamaya başlamıştı. Bunun neticesinde doğuda yavaş yavaş ayrılık rüzgârları esmeye, ayrı devlet fikri zihinlere yerleşmeye başladı.

★ ZİYA-ÜL HAK: «Şeriat hükümleri tatbik olunacak!..»

Satılmış insanlar bir de zihinlere şunun yerleşmesine gayret ediyorlardı. Batı Pakistan doğuyu hor görmekte ve onu istismar etmektedir. Doğunun bütün gelirleri batıya akmakta, doğunun gelirleri batının kalkınmasında kullanılmaktadır. Bunun doğru olmadığı rakamlarla ortaya konulmasına **rağmen komünistlerin meşhur beyin yıkama** ameliyesine başvurularak **o kadar çok bu fikir** işlendi **ki; yavaş yavaş** bunun doğru olduğu **fikri zihinlerde** yerleşmeye başladı. Dış devletler de bu imajın yerleşmesinde üzerine düşeni yapmaktan geri kalmadılar. Meselâ Birleşik Amerika, **Eyüp Han** devrinde yaptığı bütün yardımların **doğuya** intikal etmesine ustalıkla mâni olmuştur. Pakistan'ın kaderi yavaş fakat ustalıkla örülmektedir.

1965 Hind - Pakistan harbi doğu ile batının birbirinden biraz daha kopmasına sebep oldu. Harb esnasında doğu ile batının irtibatı kesilmişti. Komünistler bunu çok iyi istismar ettiler. Doğunun bir tehlike anında yalnız bırakıldığını ve daima yalnız bırakılacağını ileri sürdüler. Batı bu fikrin silinmesi için hiçbirşey yapmadı. Hatta **Eyüp Han** harpten ancak sekiz ay sonra doğuyu ziyaret etmekle bu fikrin kuvvetlenmesine yardım etti.

Nihayet 1966 da Avamî Partisi başkanı **Mucibürrahman** 6 maddelik bir beyannâme yayınladı. Bunun kabulü Pakistan'ın ikiye ayrılması demek olurdu. Çünkü **Mûcib**, bunda Merkezî Hükümete hemen hiç bir selâhiyet bırakmıyor, devleti doğu batı olmak üzere ikiye ayırıyordu. Bunun akabinde doğuda bir grev ve gösteri dalgası yayılmaya başladı. Artık mukadder sona doğru yavaş yavaş yaklaşılıyordu. **Eyüp Han'ın** yerine **Yahya Han'ın** gelmesi de vaziyeti değiştirmedi.

★ YALAN ÜZERİNE KURULAN TEMEL

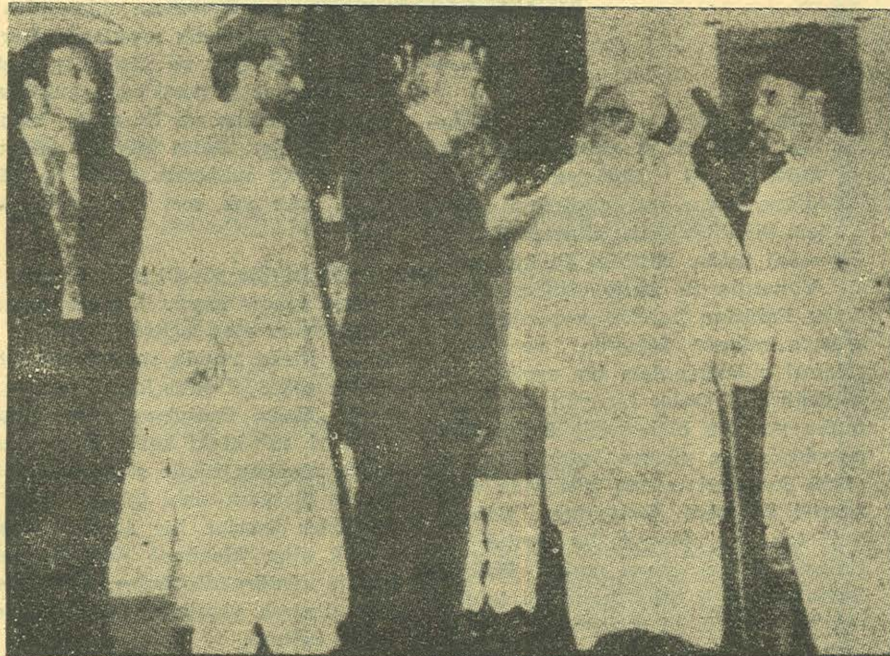
Şurasını belirtmek gerekir ki; bütün bu gösteri ve grevlere rağmen halk yine de ayrılığa taraftar değildi. Yakın geçmişte kendi kurduğu bu devleti yıkmak istemiyordu. Bu şundan da bellidir ki, **Mûciburrahman** halkı peşine takabilmek için onlara daima yalan söylüyordu. Her toplantı da **Mucib** bilhassa şu iki nokta üzerinde duruyordu.

a. Ülkenin anayasası Kur'an ve Hadis hükümlerine aykırı olmıyacaktır.

b. 6 maddelik isteği Pakistan'ı parçalamak için değil bilâkis bütünleştirmek içindir.

Burada açıkça görüldüğü gibi halk ayrılık istememektedir ve **Mûcib** onları kandırmıştır. Bedeli ne pahalı olan bir aldanış. İktidara gelinceye kadar inançlarının okşanması sonra da kökünden tırpanlanması galiba 20. asır müslüman ülkelerinin ortak kaderi, ortak bahtsızlığıdır.

Bütün bu çalkantılar içinde 1970

★ Yalan üzerine kurulan düzen yürüyemezdi. Yürümedi de... Samimiyetten yoksun uzanan eller kırılacaktı... Kırıldı da... Lâik kafalı, Batı'nın Pakistan'daki kuklası oyalamaya çalıştığı Pakistan'ın gerçek temsilcileriyle görülüyor...

(Sayfayı Çeviriniz)

seçimlerine gelindi. Avamî Birliği, doğudaki sandalyelerden ikisi hariç hepsini ele geçirerek görünüşte ezici bir çoğunluk kazandı. Görünüşte diyoruz, zira doğu seçim sonuçlarını biraz daha yakından incelenmesi bizi çok şaşırtıcı sonuçlara götürecektir.

Doğu Pakistan'da seçmenlerin ancak % 55'i oy kullanmıştır. Avamî Partisi bu oyların % 75'ini almıştır. Yani toplam seçmenlerin % 41 inin oylarını almıştır. Yalnız burada şu nokta vardır. Doğu halkının % 20 si hindudur. Bunların ayrılık tarafdarı Mûciburrahman'ı destekledikleri kesindir. Bunların da aynı % 55 oranında seçime katıldıkları kabul edilse o zaman Mûcib'in aldığı oyların % 11'ini hindular teşkil eder. O zaman Mûciburrahman müslüman seçmenlerin ancak % 30'unun reyini almış olur. Hinduların azınlık psikolojisiyle tamamının oy kullandığı kabul edilirse —ki, akla yakın olan da budur— o zaman Mûcib'in müslüman seçmenlerin ancak % 21 inin oyunu aldığı görülür. Bunun başka bir şekilde ifadesi şudur ki; Doğu Pakistan batıdan hinduların desteği ve çeşitli dalaverelerle koparılmıştır. Müslüman halkın rızâsı olmadan koparılmıştır. Mûcib'in aldığı oylarda defalarca ayrılığa tarafdar olmadığını tekrar etmesinin de rolü vardır.

Mûcib halkı kandırmış ve istediğini elde etmişti. Artık istediği gibi hareket edebilirdi. Seçimin hemen akabinde Doğu Pakistan'daki taşkınlıklar daha da arttı. Bu devrede Yahya Han da çok beceriksiz bir siyaset takib etti. Bunda şüphesiz Batıdaki seçimleri kazanan Butto'nun da rolü vardı. Butto Doğu Batıdan ayrılırsa Batı Pakistan'ın kendisine kalacağı hesapları içerisinde idi. Nitekim daha sonra Doğuyu alelacele tanıyarak batıdaki hâkimiyetini perçinlemek istemiştir. Yahya Han, Butto'nun da tahrikleriyle hiçbir esaslı tedbir almadan mes'eleyi kızıştırdı.

★ ARTIK OK YAYDAN ÇIKMIŞTI..

25 mart 1971'de Doğu Pakistanda bütün dairelerden Pakistan bayrağı indirildi, yerine Bengladeş bayrağı asıldı. Artık ok yaydan çıkmıştı. Yahya Han — Mûcib görüşmesinden de bir netice çıkmayınca 26 Martta ordu doğuda duruma müdahale etti. Ordu başlangıçta duruma hâkim oldu. Fakat Pakistanı bölmeyi en büyük bir gâye haline getirmiş bulunan Hindistan bu fırsatı kaçırmadı. Hindistan Müdafaa Enstitüsü müdürü bir konuşmasında şöyle diyordu: «Hindistan şunu anlamalı ki; Pakistan'ın parçalanması bizim çıkarımıza uygundur ve böyle bir fırsatı bir daha bulamayız» Hindistan önce Pakistan ordusunun önünden kaçan Makta Pahini gerillalarını ve hindu Bengallileri ülkesine alarak bunları mâsum mülteciler gibi gösterip bir tarafdan dünya efkâr-ı umûmiyesini kendi lehine kazanırken bir tarafdan da bu mülteciler adına yardım topluyordu. Bu propagandada ne kadar muvaffak olduğunu şuradan anlamak gerekir ki 7 ay içinde bu mülteciler adına 220 milyon dolarlık yardım toplamaya muvaffak oldu. Oldu, çünkü Pakistan idarecileri hiç bir dış ülkeyi ziyaret etmezken Hindistan, bir çok dış seyahatler yaparak sonraki faaliyetlerine meşrûluk vermek ve dünya efkâr-ı umûmiyesini kazanmak gayretinde idi.

★ KÜFÜR TEK BİR MİLLET..

Hindistan bir tarafdan Makta Pahini gerillâlarını ülkesinde yetiştirir, onları silâhla takviye edip Do u Pakistan'a salarken bir tarafdan da yedeklerini silâh altına alıp devamlı harb hazırlığı içerisinde idi. Bu durum bile Pakistan idarecilerine bir şeyler anlatmadı. Onlar mukadder âkıbete âdeta teslim olmuşlardı. Pakistanlıların bir harb vukuunda güvendikleri yegâne nokta, Çin'in ve Amerika'nın kendilerine yardım edeceği idi. Ama kısa bir müddet sonra küfrün tek bir millet olduğunu, müslümana müslümandan başkasından hayır gelmiyeceğini çok acı bir şekilde ve bir kere daha öğrendiler. Rusya kesin şekilde Hindistanın yanında yer alırken Çin ve Amerika'nın yardımları lâftan öteye gitmedi

Kendisi için en müsâid bir tarih olan 21 Kasım 1971'de Hindistan bütün hazırlıklarını bitirmiş olarak doğuya saldırdı. Pakistan artık yapayalnızdı. Ne güçsüz dostlarından bir yardım, ne B.M. den bir ses geldi. Pakistan ağır bir mağlubiyete uğrayıp doğudan koptu.

Böylece nice yüce idealler ve gayretlerle kurulan Pakistan dramının birinci perdesi kapanıyordu. Ama bu, sadece birinci perdesiydi. Son perdesi değil.

★ LÂİK ZİHNİYETLİ MUHTERİS BİR SİYÂSÎ

Batı Pakistan artık garp kültürlü, lâik zihniyetli muhteris bir siyasîye Zülfikar Ali Butto'ya kalmıştı. Butto'nun Demokrasi görünümü altında tam bir diktatörlük sürmesi için hiç bir mâni yoktu. Nitekim de öyle oldu.

Yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, Doğu Pakistan batıdan koparılmış olmasına rağmen doğunun ve batının samimî müslümanları bu ayrılığa râzı değildiler. Onlar bir gün iki Pakistan'ın yeniden birleşeceği ümidini taşıyorlardı. Bu yüzden Pakistan'ın en güçlü kuruluşlarından biri olan «Cemaat-i İslâmiye» Butto'nun Bengladeş'i tanımak sûretiyle bu ayrılığı kesinleştirmesine karşı çıktı. Halbuki Butto bir an evvel Bengladeş'i tanıyarak hem kendisini o mevkiye getirenlere şükran, borcunu ödemek, hem de mücadeleli bir iktidar süreceğine sakin bir iktidarın sefasını sürmek istiyordu. Butto bunu temin etmek için bir hileye baş vurdu. Pakistan'da mutantan bir İslâm zirve konferansı düzenledi. Bu toplantıya katılanları korumak adı altında her tarafda geniş güvenlik tedbirleri aldırdı. Ve güya müslüman ülkelerin arzularına uyuyormuş gibi alelacele Bengladeş'i tanıyarak Mûciburrahman'ı Lahor hava alanında bağrına bastı. Pakistan ikinci bir emrivâkii sineye çekmek mecburiyetinde kalmıştı.

★ BATININ AZAD KABUL ETMEZ KÖLESİ

İslâmdan uzaklaşmak Pakistan'a pahalıya mal olmuştu. Ama Butto bu hakikati görecek kafa yapısında bir insan değildi. Bu yüzden batıda İslâmı zayıflatmak için var gücüyle çalışmaktan geri durmadı. Aldığı batı kültürü onun basiretini bağlamış onu batının azad kabul etmez kölesi durumuna getirmişti.

Nihayet son seçimlere gelindi. Dikensiz gül bahçesi isteyen Butto muhalefetin dürüst seçim isteklerine kulak tıkayarak bir çok hile ve karakuşî oyunlarla seçimlerde muhalefeti hemen hemen ortadan kaldırdı. Bu son oyun üzerine Butto'nun zülmunden zaten bizar olan halk ayaklandı. Her tarafta nümâyişler ve gösteriler başladı. Muhalefetteki 9 parti birleşerek Butto'nun istibdadına ve bu olup bittisine karşı çıktılar. Butto bilhassa talebe ve avukatların rehberlik ettiği bu gösterilere önce çok sert bir sûrette karşı çıktı.

Geçici bir süre için kaldırdığı örfî idareyi tekrar koydu. Gösteri yapanların üzerine ateş açtırdı. Bilhassa Lahor'da Nisan ayında yapılan gösterilerde bir çok kişi polis kurşunlarıyla can verdi. Hatta Butto'nun kana susamış polisleri sokaktaki halka ateş etmekle iktifa etmeyip câmie girip namaz kılmakta olanlara dahi hücum etti. Bu hâdiseler üzerine bir açıklama yapan büyük alim Mevdudî «Biz bu zulmü İngiliz sömürgecilerinden bile görmedik» diyerek yapılan zulümlerin derecesini belirtti.

Butto bütün bu sert çıkmalara rağmen halkı sindiremedi. Hatta gittikçe halkın galeyanı artmaya başladı. Muhalefet partilerinin çağrısıyle bütün Pakistan'da umumî greve gidildi. Butto sertliğin fayda getirmediğini görünce bu defa dönüş yaptı. Önce liderliğinin kabul edilip edilmediği hususunda halk oylamasına başvurmayı teklif etti. Yakın geçmişteki seçimlerde hangi dolapların çevrildiğini çok iyi bilen muhalefet bu teklifi kabul etmedi. Bu defa Butto içki ve kumarın yasak edilmesini ve İslâmî hükümlerin derhal tatbikini teklif etti. Butto artık köşeye sıkışmıştı. Bu badireyi atlatmak sonra da yine istediği gibi hüküm sürebilmek için her tâvizi vermeye razıydı. İslâm'ın Pakistan'da Butto eliyle ne darbeler yediğini bilen muhalefet bu oyuna da gelmedi. Daha önce bazı eyaletlerde eyalet idarecilerinin islâm'ı tatbik kararlarını binbir hile ve desiseyle önleyen Butto'nun İslâmî esasları tatbik edeceğim demesinde hiç bir samimiyet olamazdı. Muhalefet sadece dürüst bir seçim istiyordu. Bu seçim sonucu işbaşına gelecek hükümet ancak islâmî esasları samimiyetle tatbik edebilirdi.

★ İSLÂMIN RUHUNDAN UZAKLAŞMANIN NETİCESİ...

Sonunda Butto, Ekim ayında seçimleri yenilemeyi kabul etmek mecburiyetinde kaldı. Kardeş Pakistan'ın dramı sona mı eriyor derken geçtiğimiz hafta beklenmedik bir gelişmeyle karşılaştık. Silâhlı Kuvvetler hükümete el koyarak Butto'yu ve muhalefet liderlerini tevkif ettiler. Bu gerçek bir ihtilâl midir yoksa Butto'nun yeni bir oyunu mudur orasını zaman gösterecektir. Fakat şurası muhakkaktır ki yeni ihtilâl lideri Ziya-ül Hak, kendisinin hâlis bir müslüman olduğu intibaını uyandıracak bir takım icraatlar içinde gözükmektedir, Basın toplantısını, bir câmi de yapması, şer'î kanunların tatbik edileceğini söylemesi muhaliflerden bir kısmını serbest bırakması gibi hareketler, e er sâmimi ise ve teval; edecekse Pakistanın Dramı,» sona erdi demektir. Temenni ederek bekleyelim bakalım, her şey önümüzdeki bir kaç gün içinde belli olacaktır,

Lâik düzenin eli sopalı müdafiileri Pakistan'lı kadınlara karşı...

islâm yazısı'na dair

HÜSN-İ HATT

Mehmed Tâhir Efendi'nin 1239 H. (1824) tarihli bir celî sülüs levhası.

MUSTAFA FATİH

3

YAZI'nın arabça karşılığı «kitâbet» tir. Arablarda kitâbet yâni yazı iki devirde mütalâa edilebilir. İslâm'dan önceki devir (cahiliyye) ve Hicri sene başı itibariyle İslâm'dan sonraki devir. Bir de İslâm'ın doğuşuna tesadüf eden kısa bir zaman aralığı vardır ki, bu sırada Hicaz'lı kâtiblerin yazdıkları yazıya «Hatt-ı Cezm» tâbir olunuyor (1). Cahiliyye devri yazısı için fazla malûmat pek yok. Bunların en eskisi Milâdi 512 senesine ait Zebed yazısı (2). Gerek Zebed yazısı ve gerekse Milâdi 568 Harrân, 600 Sûriye taraflarında tesadüf olunan yazılar cahiliyye devri yazıları olmakla birlikte dikkat olunursa topu topu bir asırlık zamanı ihtiva ediyor.

Bu sebepledir ki, cahiliyye devri arab yazısından fazlaca söz etmenin imkânı olmuyor. Arab Yarımadası'nda yazı bir mânâda İslâm'ın doğuşu ile yazı olmak vasfını kazanıyor. Yine bu sebepledir ki, biz hassaten bir «İslâm Yazısı» ndan söz ediyoruz. Yâni, Arab yazısı değil, İslâm Yazısı... Nitekim bu yazı İslâm'dan sonra 14 asır içinde tekâmül ediyor. Bu tekâmülde hissesi olan sadece arab kavmi değil, topyekûn bir İslâm Âlemi.. Elifbâ, İslâm Âlemi'nin elinde gelişiyor, güzelleşiyor, İslâm Yazısı olmak şerefine kavuşuyor.

Öyle ki,cahiliyye devri yazısı için çok değişik rivâyetler var, kimine göre Arab Yarımadası'nda ilk yazı Himyer'lilerindir (3). Kimisine göre yazı Nabat'lıların elinde doğmuştur (4). «Bazısı Himyer'lilerin Müsnad veya Hatt-ı Satrancilî denilen dik ve köşeli yazısından alınan ve Fırat'ın sağında bugünkü Necef kasabasının bulunduğu yerde bir zamanlar hükûmet merkezi olan Hîre Arabları'nın kullandıkları Hatt-ı Hiri denilen dik ve köşeli yazıdan mülhem» olduğunu ileri sürmektedir (5). Tâhir-ul Mevlevi ise Dumetü'l-Cendel ahâlisinden birisinin inşâd eylediği bir beyt ve söze istinaden kaynağın Enbârîlar olduğunu ifade etmekte ve şöyle demektedir (6):

«Dumetü'l- Cendel emiri Ükeydir bin Abdülmelik'in kardeşi Beşr bin Abdülmelik el-kindi bu yazıyı Enbârlılardan öğrenmiş; Mekke reislerinden Harb bin Ümmeyye de ticarî seferlerinde Bişr ile görüşüp ondan öğrenmiş, sonra Bişr Mekkeye gelip Harb'in kızı Sabbâ ile evlenerek, kayın birâderi Ebû Süfyân ile başkalarına da yazı yazmayı öğretmişti.

Kureyşlilerin Hattı cezmden evvel Himyerilere mahsus olan - Hatt-ı mesnedi kullandıkları anlaşılmakda.

Peygamberin ecdâdından Nezzâr hazretlerinin Hicâzda ilk defa kitâbet yahut kitâbet-i Himyer'iyyeyi Hicaza nakleylediğine dâir de bir rivâyet vardır. O rivâyetle bu beytin delâleti birleşdirilirse Nezzâr'ın Yemenlilerden Hatt-ı mesnedi öğrenip Hicazda yazı yazdığı ve Hatt-ı Cezm zuhûr edinceye kadar oralarda tek tük bu yazıyı yazan bulunduğu meydana çıkar» (7)

Aynı rivâyeti teyid eden başkaları da var. Nitekim, merhum Yazır, Hat ve Hattâtân'ın 18. sahifesine istinâden rivâyeti tekrar ediyor. Merhum Yazır, bahsi geçen eserden hülâsa yaparken devamlı şunları yazıyor:

«Bu rivâyetlerden başka bir de, şimâldeki Nabat'lılara komşu olan Zebed ve Harran Arab'larının ele geçen kitâbeleri arasında yalnız yuvarlak şekilde değil, dik köşeli yazılar da görüldüğü ve aralarındaki benzerliğe bakılırsa, bunların birbirlerinden doğmuş olmalarının reddedilemiyecek bir hakikat olduğu söyleniyor.» Fakat, hangisinin daha önce doğmuş olduğu hakkında bir şey denilmiyor. Bundan dolayı, yalnız kitâbelere dayanılarak bunların Nabat yazısından çıktığını söylemek bu safhayı isbâta yeter bir delil olamaz. Kaldı ki, «Hire'den veya Himyer'den çıkarıldığı anlaşılmıştır» diyenler de, San'a, Aden ve Hadramut taraflarında o kitâbelerden evvel yazılmış kitâbeler tesbit edildiğini söyledikten başka, biraz önce kaydettiğimiz Ma'kılî'nin vâzu ve yeri ve adları da tesbit olunuyor Bütün bunlar bir araya getirilirse, çok muhtemeldir ki, Makılî yazı V. asrın birinci yarısı ortalarında «Enbar» da ortaya çıktıktan sonra, Zebed ve Harrân'lılar, Enbar veya Hîre'lilerden Ma'kılî'yi öğrenip, bundan ve o vakte kadar yazdıkları Nabat yazısı'ndan mülhem olarak, dik köşeli ve yuvarlak şekillerdeki Arab yazısını bulmuş ve o görülen kitâbeleri bunlarla yazmış; Hicaz'lılar da, denildiği gibi yuvarlak yazıyı bunlardan öğrenmiş olabilirler. Bu ihtimal, yukarıki rivâyetlere uyduğu gibi, aksini gösteren sabit bir rivâyet de şimdiye kadar ileri sürülmüş değildir. Aksine olarak, İslâmiyet'in zuhûru sıralarında bu iki yazının Mekke'de bilindiği Ma'kılî'ye Hicâzî, yuvarlak yazıya da Şâmî denildiği kaydolunuyor» (8).

Tâhir Efendi'nin Celî Sülüs hattı ile bir dua istifi.

(1) Tâhir-ul Mevlevi, Müslümanlığın Medeniyete Hizmetleri, c. 1, sh. 100

(2) Die Schrift, Hans Jensen, sh. 221; Yazır, a.g.e., sh. 60'dan naklen

(3) İslâm Ansiklopedisi, sh. 498

(4) Lorci Zeydan, Medeniyyet-i İslâmiyye Tarihi, c. 3, sh. 98

(5) Yazır, a.g.e., sh. 60

(6) İstinad edilen beyitte şöyle denilmektedir:

«Bişrin size olan nimetlerini inkâr etmeyiniz. Zira o güler yüzlü, iyi tabîatlı, mübârek bir kimsedir. O size Hattı-cezmi getirdi de daha önce parça parça ve dağınık olan malları muhâfaza etmeğe imkân buldunuz..»

Yine aynı şahsa aid söz ise şudur;

«Himyerileri müsned yazısından müstağni kıldınız. Ondan sonra kalemler kâğıtlara (himyer) yazmadı.»

(7) Mevlevi, a.g.e., c. 1, sh. 101 — 102

(8) Yazır, a.g.e., sh. 61

Haftalık, tarafsız, siyâsî, edebî tarihî gazete ● Yıl: 2, Sayı: 81 fiyatı 5 lira (yurtdışı bir misli) Başyazarı ve Mes'ul Müdürü Kadir MISIROĞLU Umumî Neşriyat Müdürü: Yılmaz YALÇINER İdarehâne adresi: Vilâyet Han Kat: 3, No: 204 — İstanbul Telefon: 26 38 96 Posta Çeki nu: 97 446 Dizgi: Sebil Matbaası, Baskı: Fazilet Matbaası

Sebil

Everything Devoted to the Truth (HAQQ) An independent Muslim, Historical, Political and Literary Weekly. P.O. BOX: 808 Istanbul — TURKEY Representative of Germany A. Rüştü BANAZ — Hasan DAMAR 33 Braunschweig Ekbert Str. 24 ● Postscheckonto nr. 37938-300 Hannover Telefon: 0531-85033

● ABONE:
Yıllık abone bedeli 200 lira, altı aylık 100 liradır. Yurt dışı abone bedeli bir misli alınır. Yurt dışından (Avrupa'dan) abone olmak isteyenler, yukarıdaki adresleri kaydedilen Almanya temsilcilerimize müracaat ederler. Yurt içinden abone olacaklar abone bedelini Posta Çeki nu: 97 446'ya havale ile vaziyeti idarehanemize bildirirler.

● İLÂN:
Neşriyatımıza aykırı görülen ilânlar alınmaz. İlânların siyah - beyaz sütûn santimi 50 liradır. Kitap ilânlarında tenzilât yapılır. Arka kapak için dört renk ilân tam sayfa (üç sütûn) 5.000 lira.

● DAĞITIM:
Ukaz Dağıtım Şirketi tarafından yapılmaktadır.

Ali Şükrü Bey

(Baştarafı 5. Sayfamızda)

zah edebiliriz. Müdafaa-i Milliye vekâletini, Dahiliye Vekâletini ilââhirî. Onun için bunlar hakkında söylenecek birşey yoktur.

Sonra Dahiliye Vekâletini mevzuubahs ettiler. Dâhiliye Vekâleti lâzım gelen cevâbı izah etti zannediyorum. Cevabı bir dereceye kadar mukni idi. Çünkü biliyorsunuz ki; orta yerde hiç birşey yokken bütün memûrinin (memurların) mâhiyetini gösteren siciller İstanbul'da iken ve yine bizlerin delâletiyle azil ve nasıb yapılmış. Bendeniz öyle görüyorum, bunda bizlerin delâletiyle yapılan azil ve nasıp lara müsaade etmemeli idik, ve etmiye idik. Hatâ ettik. Birçok kişileri gördüm. Binâenaleyh bizlerin delâletimizle yapılan nasıb ve tâyinlerde doğrudan doğruya Dâhiliye Vekâletini tahtie etmekle (suçlamakla) beraber kendimizi de tahtie etmeliyiz. Sonra bütün teşkilâtı belki itmâm etmiş (tamamlamış) bulunur. En mühim mes'ele Konya mes'elesidir ki, vâli mes'elesi olduğunu mevzuubahs ettiler. Konya mes'elesinden dolayı Dâhiliye Vekâleti dâhil değildir. Kabinenin hey'et-i umûmiyesine âiddir. Binâenaleyh yalnız Dâhiliye Vekâleti değil, onun hey'et-i icraiyye, var ise.. şimdi o itibarla bu mes'eleyi istizah sûretine kalbetmeye lüzum yoktur. Kalbetmiyelim, vaziyette müterakkip olacağız. Şimdilik tekrar bekleyeceğiz, bakalım. Bendenizce suiidâre vardır, müsebbibler kimler ise, her kim suiidâreyi yapmış ise o vakit lâzım gelir. Tecrübe edilmezse o vakit tabiidir ki hakk-ı istizahımızı istimâl eder ve lâzımgelen şeyi yaparız efendim» (65).

ALİ ŞÜKRÜ BEY'in bu konuşmasını müteakip «Konya Mebusu Refik Bey'le on arkadaşının» istizah takrirleri okunmuş ve müzâkereye konulmuştur.

---

(62) Zabıt Ceridesi C. II Ankara 1940 Sh. 218

(63) a.g.e. Sh. 223

(64) a.g.e. Sh. 263

(65) a.g.e. Sh. 269 vd.

Başyazı

(Baştarafı 3. Sayfamızda)

kendi umûmî efkârını, denize düşen yılına sarılır» ölçüsüyle hareket ettiği iddiası ile tatmine çalışacaktır. Fakat, O'nun kısa fâsılalarla ortaya koyduğu zikzaklar üzerinde durmayarak bu teklifin müdafaasını derûhte eden bir kısım basının hiç bir «ciddiyet ölçüsü ve anlayışı» na mâlik bulunmadığı bir kere daha ortaya çıkmıştır. Evet, bu son atraksiyon da Ecevit'i kurtarmıyacak ve bu defa onun hayal dünyasıyla birlikte mevhum ikbâlini de kendi içindeki muhalifleriyle mutlaka birleşecek olan iktidar hırsları yıkacaktır!..

CHP ile hesaplaşma

Muârazalarını bizimle millet önünde yapmaktan çekiniyorlar...

Okuyucularımızın hatırlıyacakları üzere, SEBİL'imizin, yukarı da klişesini takdim eylediğimiz sekizinci sayısına âid kapak resmi ile bunu izah eden yazıdan dolayı CHP umûmi merkezin, aleyhimize 250 bin liralık bir «mânevî tazminat» dâvâsı açmıştı. Evvelce bundan birçok kereler bahsetmiştik. Bu dâvâ, muhtelif safhalardan geçmişse de talep etmiş olmamıza rağmen ehlivukuf tetkikâtı yaptırılamamıştı.

Gerçi, bu gibi dâvâlarda, hissiyâtı evvelden belli olan birtakım «bilir» ünvanlı «bilmez» kişinin «bilirkişi» yani ehlivukuf olarak mes'eleleri hukuktan ziyâde, şahsî hissiyâtına göre halledegeldiği malûmdur. Bununla berâber biz ehlivukuf tetkikâtının bu türlüsünü yaptıramamıştık.

Bu yüzden dâvânın görülmekte olduğu Ankara 3. Asliye Hukuk Hâkimliğince aleyhimize 29.6.1976 tarih ve 1976 /154 - 373 sayılı kararla 30 bin liraya hükmedilmiş ve karar tarafımızdan temyiz edilmiş idi.

CHP, meşhur «Altıok» u tahrif ettiğimiz ve gerçekleri değiştirmiş bulunduğumuz, bu sûretle de bu partinin mânevî şahsiyetine tecâvüz eylediğimiz iddiasında bulunmuştu. Halbuki, gazetemizi muhafaza edenlerin açıp bakarak bir daha kolaylıkla müşahâde edebilecekleri üzere, bu yazıda hakareti tazammun eden hiç birşey mevcud değildir. Üstelik kendilerine tecâvüz mâhiyetinde herhangi birşey mevcud olsaydı bile bunun hesâbını sormayı daracık mahkeme koridorlarına inhisâr ettirmek yerine, emirlerindeki çarşaf gibi güya «tarafsız» gazetelerle istedikleri cevâbı verebilirlerdi. Hal böyle iken ellerindeki birçok imkânı teperek bizimle muârazalarını millet önünde yapmaktan çekinen CHP idârecileriyle mahkemedeki bu kavgamızı daha önce «CHP ile Hesaplaşma» serlevhasıyla safha safha nakletmiş idik. Şimdi, bu mücâdelenin son safhaya vâsıl olduğunu ve bir dosyanın daha kapanmak üzere bulunduğunu ifade etmek istiyoruz. Ancak, bu sözümüzle, CHP ile hesaplaşmamızın nihâyete erdiği veya bizim bu fikirleri en bâtıl partinin yakasına yapışmaktan vazgeçtiğimiz sanılmamalıdır. Zira, bu biten, sâdece mahkemede ve açılan bir dâvâ dolayısıyla gerçekleşen hesaplaşmadır. Yoksa onlarla mücâdele ve hesaplaşmamız yaşadıkça —hiç şüphesiz— devam edecektir. Tâ ki, hakk gâlip gele!..

Bu «CHP ile Hesaplaşma» adını verdiğimiz dâvânın son safhaya geldiği ve kapanmak üzere bulunduğu husûsunu şunun için söylüyoruz ki, aleyhimize olan karar, Temyiz 4. Mahkemesi'nde tasdik olunmuştur.

Yani, Ankara 3. Asliye Hukuk Mahkemesi'nce gazetemiz tarafından CHP Umûmi Merkezi'ne 30 bin TL. ödenmesi husûsundaki karar, Temyiz Mahkemesi 4. Dâiresi'nce tasdik olunmuştur. Başlangıçtan beri hakkımızdaki adlî kararları saygı ile karşılamak yolunu tuttuğumuz için, ehlivukuf tetkikâtı yapılmadan verilen ve Temyiz'ce de ileri sürdüğümüz eksiklikler nazar-ı itibâre alınmadan tasdik edilen bu kararı da saygı ile karşılıyoruz. Ancak, şunu temenni ediyoruz ki; kendisinden «lâik» sıfatıyla bahsettiğimiz için aleyhimize 250 bin liralık bir tazminat dâvâsı açmış bulunan Dr. Lütfi Doğan'la aramızdaki dâvâ da, bunun âkıbetine uğramasın!

İşbu CHP ile hesaplaşma dâvâsı dolayısıyle aleyhimize hükmedilen ve Temyiz'ce tasdik olunarak kat'iyet kesbetmiş bulunan 30 bin liralık mânevî tazminat, masraflarıyla birlikte 39 bin liraya yükselmiş ve müessesemiz tarafından nakden ve tamâmen yatırılmıştır. Ancak burada bir hususu bilhassa tebâruz ettirmek istiyoruz. Bizim sırf bir haber çerçevesi içinde beyan ve ifâdeye mecbur olduğumuz işbu tazminat sebebiyle, herhangi bir okuyucumuzun bize yardıma kalkışmasına veya bu hususta mûhitinde harekete geçmesine asla ve kat'a rızâmız yoktur. Bunu daha önce benzer bir hâdise dolayısıyla bazı kardeşlerimizin —hiç şüphesiz hayırhahlık hisleriyle— harekete geçerek yapmaya kalkışmış bulunmalarından dolayı bilhassa belirtmek ihtiyâcını hissediyoruz.

SEBİL, karşılıksız herhangi birşey kabûl etmemek şiârıyla yola çıkmıştır. Elverir ki; kendisine terettüp edecek külfetlerin altından kalkabilecek bir güce mâlik bulunsun! Aksi halde, elbette sevgili okuyucularımızın teveccüh ve alâkalarına müracaat olunabilir. Ancak, şimdilik altından kalkamayacağımız bir külfet mevzuubahs değildir. Bu bakımdan adımızın bu gibi yardım kampanyalarına karıştırılmaması husûsundaki hassâsiyetimizin anlayışla karşılanmasını rica ederiz.

Sebil